

பைந்தமிழ்ப் பூங்கா-4

செல்வம் கொழிக்கும் செந்தமிழ்நாடு இவையென்று இரப்போரையும் அன்றும் உடையதாக இருந்தது

— செல்வி க. பூரணம் —

சென்ற பைந்தமிழ் பூங்கா
யில் மறுமை இன்பத்திற்கான
அருள்வேண்டி முருகன்மேல்
சுகீரால் பாடப்பட்ட திரு
முருகாற்றுப் படைப்பைப் பார்த்
தோம். இம் முறை இம்மை
இன்பத்துக்கான பெருகுள்
வேண்டிப் புலவர் களால் மக்கள்
மேல் பாடப்பட்ட ஆற்றியப்
படைகளைச் சிறிது துள்ளிவோம்.

போர்க்காலம் போருந்
ராற்றுப்படை 248 வரிகளைக்
கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் ஆக்
கப்பட்டது. இந்நூலாசிரியர்
முடல் தாமக்கண்ணியார்
சோழன் கரிசலையுடைய
கொடை, வீரம், அரசியல்
ஆகியவற்றை விளக்கிச் செல்கி
ளார்.

சோழநாட்டி மக்களின்
வாழ்க்கைகளை, கலைகள், சோழ
நாடுகரந்த இயற்கைச் செல்
வங்கள், வான் பொய்ப்பினும்
தான் பொய்யாக் காவிரியின்
பெருமை ஆகியவற்றைப் புல
வர் அழகாக எடுத்துக்கூறு
வதை இந்நூலில் பரக்கக்காண
லாம்.

பண்டைக்காலத்தில்பரிசீலர்
தங்கள் துணையியரோடு
சென்று ஆடியும்பாடியும் தமது
கலைத்திறம்காட்டி பரிசீலிப்பாறு
வது வழக்கம். பொருநராறு
றுப் படைமீல் காணப்படும
அழகான வருணனைகளில்
ஒன்றை நோக்குவோம். "பெண்
மயிழைப் போன்ற பாடினி
வருந்து நாயின் காய்போன்ற
பெருந்தகு சீரடியால் சாதியில்
கத்தை உருக்கி வார்த்தாற்
போன்ற செவ்விலத்தே நகர்து
சிறத்தை உலக்கினான். சக்கரன்
கற்க உறத்தி அவன் கால்
களிலே கொப்புளங்கள்
தோன்றின. மரல் எண்ணுந்
பழகதைப் போல கீர்முகக்கி
னித்த அந்தக் கொப்புளங்கள்
அவன் நடைபைத் தடுத்தன.
பாடுவேரின் பாட்டுசேர்ப்
படைபோடும் யானைகள்
வாழும் அந்தக் காட்டிலே
அவன் நடக்கமுடியாமல் சிந்து
விட்டான். இலை உதிர்ந்த ஒரு
மரத்தின் அடியிலே வலைவிரித்
தது போன்ற சிழுவிலே சில
யாக அவன் அமர்ந்துவிட்டான்.
காடுறை தெய்வத்தை வணங்
கிய பிறகு காணம் இசைக்கத்
தொடங்கினான் என வருகிறது.

கரிசலில் பெருவளத்தான்
காலத்திலே இசைக்கலை
சிறந்து மிக்கோங்கியிருந்தது.
இசைக் கலைக்கேற்ற கருவி
களைத் திறம்படச் செய்யும்
ஆற்றல் பண்டைத் தமிழர்க்கு
இருந்தது. இவ் ஆற்றுப்படை
யின் காணும்பாழ் பற்றிய வரு
ணனை எடுத்துக் காட்டாகும்.
மணமகளை அவல்கரித்தது
போன்ற பாலை யாழ் தெய்வப்
பொலியோடு விளங்குகிறது.
பாலை யாழின் ஒசையைக்கேட்
ட்டவுடன் வழிப்பறி செய்யும்
கன்வர்களும் தங்கள் கொலைக்
கருவினைக் கைவிடுவார்கள்.
யாழின் ஒசை அவர்களைத்
இரக்கமற்ற இசையத்திலும்
சுரத்தைப் பாய்ச்சினார்கள்.

"மணங்கமல் மாதரை
மண்ணியன்ன வைத்தனர். உழவு முறை
அணங்கு மெய்க்கின்ற
அமைவகு காட்சி

ஆறா அலை கள்வர்
படைவிட அருளின்
மாறுமலை பெயர்க்கும்
மருவு இன்பாலை"

தமிழர்கள் மிகப்பழங்காலத்
திலேயே பருத்தி நூல் நெசவி
யும் பட்டுநூல் நெசவிலும்
தலைசிறந்து இருந்தனர். கண்
ணை காண முடியாத அள
விற்கு மெல்லிய நூலால் துணி
களை செய்யப்பட்டன. அழகான
பூவேலைகள் செய்யப்பட்டன.
அத்துணிகள் பாம்பின்
தோலைப்போல மென்மையும்
வளவண்பும் பளபளப்பும்
அமைந்தது.

நோக்கு நுழைக்கலால்
துண்ணிப் பூக்கனிந்து
அறவுரி அன்ன அறவை"
"பவிச்சென்று தெரியும்
காரையோட்டப்பட்டாடை"
"கொட்டைக் கரையபட்ட
டுடை" என்ற அடிகளினாலே
நெசவுத்தொழிலின் சிறப்பு
அறியக்கிடக்கிறது.

செல்வம் கொழித்த செந்
தமிழ் நாட்டிலே இவ்வாறு
யென்று இருப்போரும் இருக்
கத்தான் செய்தனர். அவ்
ஏழைகளின் சிறந்த உடை
யைப் பற்றி ஆசிரியர் ஒரு சித்
திரமே தீட்டிக்காட்டுகின்றார்.
"நரும் போளும் இருந்து
இறைகூடி
வேரோடு நகைந்து
வேறு இழை நுழைந்த
துண்ணர் தொகுந்
துவரீக்கி"

நரும் போளும் கூடிக்குடி
யிடுபது. வேர் கையால்
நகைந்து நாற்றமடிப்பது. வேறு
நூல்களை நுழைத்திருப்பத்
தையல் ரோட்டி சிறந்த
கந்தை, கந்தை உடையின்
படத்தை இவ்வரிகள் சித்தரித்
கின்றன. மதுவிலக்கும் புலால்
மறத்தலும் பண்டத்தமிழ்
கத்து இறுக்கவிலை தம்மி
வந்த விருந்தினர்க்குத் தமிழ்
மக்கள் முதலில் மதுபானம்
கொடுத்து மகிழ்ச்சி செய்வதை
வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த
னர். மாமிசத்தை வேகவைத்
தும் கடடும் தின்றனர். நல்ல
காய்கறிகளைச் சமைக்கவும்
அறிந்திருந்தனர். வீரல்பேல்
பிரிந்து தனித்தனி யாகச்
சேர்ந்திருக்கின்ற சேற்றை
பால் விட்டுச் சமைத்த நி
ளேட்டு மிததியாக உண்போம்
என்கிறார் புலவர். உணவை
உண்பதற்குமுன் காக்கைக்குச்
சேறு இடுவது பண்டவழக்
கம். ஒரு பண்டத்தைக்
கொடுத்த மற் றொரு பண்
டத்தை வாங்கிக் கொள்வது
தான் பண்டக்கால வாணிப
முறை.

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

செல்வர்கள் வீட்டிலேபொன்
லான பாத்திரங்களை வைத்
திருக்கனர். அக்கால மக்கள்
மறுபிறப்பிலே நம்பிக்கை
கொண்டிருந்தனர். செல்வருக்
தோம்பி வருவிரந்து காத்தி
ருக்கும் தமிழ்மக்கள் விருந்தி
னர் விடைபெற்றுச் சென்ற
போது ஏழடி பின்சென்று
அன்புரை புகன்று அதுபி
றும் பக்கம் பார்க்க)

தனி வழி

— இ. நாகராஜன் —

நீண்ட பெரும்வீதி நிகழுகின்ற குச்சொழங்கை
கண்ட சிவர் குடிசை கோபுரங்கள் விண்ணெட்டும்
மாடி மனைகள் பல வகையாம் பெருங்கடைகள்
கூடிக் குவிந்தியற்கைக் கோல உருக்கிதைய
விஞ்ஞானம் வெற்றியுடன் வீற்ற றுபவடைந்தே
அஞ்ஞான மக்களையே அடக்கும் சிறநகரம்.

சந்தைப் பெருமீனாச்சல், சைவவண்டி ஒன்றையொன்ற
முந்தி வினாந்தோடி முசும் முசுக்கொலி
வந்தென் செவிகளையே வருத்தும், மழையெய்ய
அந்த அணிநகரின் அழகாந்த வீதியிலே
உண்டில் மழைநீரும் கூடிக் குவியுமதைக்
கண்டே சிலகாக்கை களித்துக் குவிக்கவரும்.

வீதிச் சொறியாய்க் விளங்கு குணத்தோடிப்
பாதிச் சூடலுடைய பாசையுள்ள மூட்டெலும்பை
சண்டை பிடித்திழுத்துச் சாப்பிடாமல், அச்சப்தம்
மண்டல இடையிடையே வருவீக்கும். வேற்றாசில்
கொண்ட பொருட்டளிக்கக் கொட்டிக் குவித்துவைத்துப்
பெண்டிர் சிவ விந்தப் போக ஒலியினிலே
எங்கள் தமிழ்தாயின் இனிமை குவியுந்தப்
பங்கம், நான்குநிறி பற்றி எய்யுமாம்.

அண்டை வருவோரை 'ஐயா' என அழைத்து
பண்டம் இதைப்பாரும் பலனுக்கு ஒப்பென்றே
சொல்லும் அவர்க்கையில் சைவயுண்டாம் ஆனாலும்
வல்லாச் சிலசமயம் வருவாராம் சண்டைக்கீடு
எடுக்கின்ற இலாபமற்றி எதையும் அவரென்றார்
கொடுக்கும் பொருள்களிலே குறையெது மிக்கியென்பர்.

சண்டை அவர்க்குள்வரும் சந்தையென்ற பார்த்தினே?
கொண்ட குணத்திடையே குடிசைச் சேற்றிடையே
பெண்டிர்க் குவியுமரும் பழக இழந்தவைக்கும்
நொண்டல ஒலிக்கின்ற துயாம் பெருகியும்!
ஒடி வரும்பல்கள் ஒதக்குமுள்ள தேடியதைக்
கூடி யிருந்தவர்-ன் கூச்சலீட்டு ஏறவதால்
தங்கள் உடலத்தைச் சண்டத்து நாக்கியவர்
அங்கு படுமலத்தை அந்தோ அன்பரிதே!

ஒறும் மனிதர்களோ ஒய்வு ஒளிச்சென்றித்
தேறும் உழைப்பையெல்லாம், தேரீர் சினிமாக்கள்
'கூல்சர்' குடிப்பாரில் கொடுப்பார்பின் துறாடி
தோவீ யடைவதன் சமயம் இழந்திவோர்.
தமிழை 'தமிழாக்கி தாயகம்' கோரிசெய்த
நமது இனத்தகை நாளும் பழிசேர்ப்பர்.
சினிமா ஒளிப்பாட்டி செருவியிலே வந்தவீன்றே
இனிக்கும் தழிசையை நழிந்து ஒலிப்பாரும்.
காதோ இதைக்கேட்டுக் கறையிந்த ஊரினிலே
யாது வழியுள்ள யாலும் அமைதிப்பற?
நாரம் எழுவொன்று நமதுவகில் உண்டென்றே
பூரணம் புதுவகைப் புதுமைப் பிரியர்களோ
கேலிக் கதையென்று சிண்டலினிச் செய்திடுவர்
ஞாலத் திருக்கின்ற நான்வாழ மனையமந்த
நகரம் நரமதாய் நன்று இகாடங்கு
சினிமா இடுவதற்கே தேடிவோர் உண்மையிதாம்!

இந்த உபத்திரவம் இல்லா இடந்தே
உக்கும் உளத்தகை ஒப்ப நடக்கின்றேன்
ஊர்ள் சிறுதொலைவில் உச்சி மயிற்றை
நோய் வகிட்டுத்த நிகல்கோ ருவமையென
ஒன்றைத் தனி பாகை ஒதுக்கிப் பள்ளக்கூடல்
பற்றை புறக்களெல்லம் பங்கு இடந்தாடே
தனித்தே நகரத்தில் நகலின்ற துன்பமெனும்
அசியாய ஒலாதுக் கஞ்சியதோ நிம்மதியாய்
செல்லும் அதனாடே செல்லுகிறேன் சிந்தையிலே
அக்கல் மருவாத ஆன அமைதிப்பற.

சைவ இருபுறமும் தாளம் புதர்ப்புலம்
கோலக் குரல்சாட்டி குருவி சையழைக்கும்
தும்பி இசைபாடிச் சைந்த மலர்நேறும்
கொம்பின் சிறுபயிர்கள் குளிர்ந்த தமிழ்சையால்
'கூக்க!' எனவிசைக்குக் குதித்து அணிகலனெல்லாம்
காக்கை பறந்தோடிக் கையும் ஒலிக்கேடும்.

ஒன்றைத் தனிப்பாகை ஒதக்கும் கனிஇடந்தே
பற்றை யறந்தேறிந்த பாவம் சிபாத
முற்றிக் கனிவற்று முழுமை பெறுஞானம்
பற்றும் உளத்தைபுள்ள, பாங்கார் புணைக்கேடும்
தறவி நோன்கின்ற நொக்கும் விபுள்ளி
பிறப்பின் பயன்நொளிர்த, பெருகாக் குவியபெரும்
ஆல மரமொன்று அங்கே இருக்கதான்
சில நிழல்தோடிச் சேன்றென் அமைதிப்பற.

முன்னிப் பெருமையையோ பின்னிப் புதுமையையோ
தன்னிப் புதுவகையையோ சகபாடி சேர்ப்பதையோ
வாய்ப்புந்தப் போடுகிற போய்ப்புத்தி யோயின்றி
தாயின் கருணமனம் தங்கச் சலனமற்ற
துய ஒடுக்கமுடன் தொண்டை உடையென
நேயம் உளத்திடுத்தி சிந்தும்புக் பெற்றியுடன்.
நூறண்டு ஆவதற்குள் நோயால் மடிந்தழியும்
நூறு சிடைத்துள்ள பிணை மனிதமொப்ப
நூறண்டு ஆவதற்குள் நோயால் அழியாது
வீறு குலைபாது விசைக் குளையின்றி
எத்தனையோ ஆண்டுகளாய் இங்கே—உளத்தினும்
எத்தனையோ முண்டுகளை எண்ணிக் கணக்கிடுமோ?

சின்னக்கு சிறுவதையில் சிறிய செடியாகித்
தன்னி வளக்கவொ தாயின் துணையின்றிப்

பன்னாய் அவ்விடத்தே பாய்காய் வளர்க்குயர்க்கு
தன்னில் தழைத்ததும் தக்க சினிமாக்கூடன்
பென்னம் பெரிதாதி பீடோ டிருப்பதுவேன்?
முன்னேன் அறிவனகறி மூடச் சிறியாமே
நச்சுப்பாம் பாய்ப்பரிதி ஞாலத்தே நுடேற்றும்
உச்சிப் பொழுதிலிலே உலகத் துடிக்கையிலே
தார இடத்திருந்து சமையோடு வந்துடலம்
சோடி அமர்நோர்க்குச் சகமான கற்றுளித்து
நீக்கும் உடலயர்வை, நீடுலை அளித்து வந்து
நாக்கும் பரிதிக்குத் தடையாக பின்றிடுமே.

ஆல மரத்தின்கீழ் அமர்வோர் சமையெடுத்துக்
காலாற் செய்திருந்தல் கருணை யெனக்கூடார்
ஒருவர் அவர் பெருமை ஒற்ற கொளிதோரோ?
பெருமை பலபெற்றப் பீடுற முன்னவருள்—
முல்லை மரம்வளர முன்னவந்து பொற்றோரை
நல்ல உளத்தோடு நயத்தீர்தான் பாரியென்பான்
ஆடும் மயில்தளிரை அகற்றத்தன் போர்கவையினை
நாடிக் கொடுத்தவனும் நம்பினதும் பேசுன்களே
'தலைமை அரிந்தெடுத்துத் தம்பியிடம் நீரளித்த
வினையாகப் பொன்னேற்று விளங்குதமிழ் செம்ம'கொண்ட
சொன்னேன் குமணவன் துய அருளி ரத்தமி
தன்னுட் கலந்திருந்த குக்கோர் அவராமே
தார இடத்திருந்து சோடி அருவோரின்
பாரம் தனியேறல்ப் பண்போடு நல்லவொரு
சமைதாங்கி ஒன்றினையே கட்டியுனர் அதுஇன்னும்
அமைவாக அவ்விடத்தே அமைத்தோர் உளம்போக
வருவோர் சமைதாங்கி வகுத்தர் தனியேற்ற
அருணை அளிப்பதற்கு அவ்விடத்தே உள்ளதுவாய்.

நடந்த கண்போட்டி நாளும் அமைதிக்கல்
இடந்தான் உகந்ததென இருந்தேன் இனிமையுறத்
தென்றல் களிவந்தே தீண்டும் எனதுடலை
ஒன்றே பலதகுவி ஒலியாய்ப் பறந்தவரும்
காக்கை பறந்தடித்துக் கருமை எழில்கூட்டும்
கூக்க எனக்குயில்கள் குளிர்ந்த தமிழ்பாரும்
வண்டின் இசைநாதம் மனத்தில் மகிழ்வுட்டும்
சொண்டு பெறத்த'மரம் கொடுத்தித் துணியெய்தல்
சினிமா பலகூடிக் கீக்கி எனக்கத்தும்
முதகார் முயலினங்கள் குதித்துக் களித்தோரும்
பற்றைச் செடி-விடை பலவாணப் பூக்களெல்லாம்
பொற்றடி வடத்தில் புனைகுத்துப் போலொளிலும்
அருகே அமைவெளியில் அண்மையிலே பெய்மழைவை
பெருகி வளர்ப்புக்கூடப் பிரியம் மிகவுந்த
மந்தை மனமாக வாயாலே உண் தையும்
எந்தன் விழிகண்டு துன்பக் களிசொள்ளும்
கோல எழிலோடு ஓங்குமாய்ச் துரியனும்
ஞாலம் துயல்கொளி நகலிவரும் காணியீடு

தொல்லை மறவாத சகந்தம் பரந்தவரும்
எல்லு தனிவீதிலே ஈட்டுகிற இன்பத்திற்
கீடோ எடுப் துவிலா இல்லை எமக்குள்ள
பீடை அழித்தெடுத்து பெருகி வருகின்ற
துன்பம் தொடர்ந்தாலும் 'தூ'வென்றே எள்ளிடுவான்
இன்பம் இதைப்பிரியென் என்றே இருக்கின்றேன்.

விஞ்சு பலகழிந்து வேலும் விட்டமென
தாலும் அழிவற்று தள்ளுண்டே அப்பாவல
மணியாய் அமைவறும் மடியும் அறற்றுப்பின்
அண்மைய வெளிசின்ற ஆணமும் மற்றயிலும்
சென்றே அகன்றிடவே செகத்திற் கொளித்தது
நின்ற பரிதியவன் நெடுவானம் சென்றெழுந்திசை
காலக் கூக்கிட்டுக் கடுகி வினாந்தோடி
சொல்ப் பெருக்கெடுத்து தள்ளுண்டு போனவுடன்
இருளின் புதைகுழியாய் இந்த இடம்மாத
அருகிற் துணியின்றி யாந்தான் தனித்திருப்ப
காலப் பொழுதிலிலே வினாட்டு எல்லாவே
ஞாலத் திருக்குள் நரசாமைப் பெற்றனவா?
மெய்யில் நடுக்கமது வீரவப் பயக்காலே
பொய்யா சியவுடலே போக்கெடுத்து நான்க்கே
நானென் நெருவனிலும் ஞாலத்தே என்னெனும்
சுலே தனித்திருந்து இறப்பை எடுப்பதுயான்?

நரக்கதான் ஆனாலும் நான்கின்ற கொட்டிக்கீழே
வரவை எதிர்நோக்கி வாசற் புறத்தினிலே
பாசம் மிகலுட்டிப் பண்பாய் வளர்க்குண்களை
நேசக் கம்பீட்டி நெருங்கும் மனையாட்டி
அன்பாய் மதுமொழி அளிக்கும் குழந்தைகளை
இன்ப முகமீயும் இன்ப இடம்மீட்ட
எந்த இடத்திருந்து இடிக்கேடி வந்தேறே
அங்கு இடத்தக்கே கடியென் நடக்கின்றேன்
நகரத்து யின்சார்ம் நாலு திசையினும்
பகட்டி ஒளிசார்டும் படமாளிகளை பட்டல்
ஒடிச் செவிவந்து "உலகத்தில் உண்மையன்பாய்
கூடி யணிக்கின்ற குடிசைச் சவர்க்கத்தை
கிட்டே ஒதுகியெய்து வேதாந்தம் தேடிக்கொடு
நட்ட நடுநிலையில் நம்பினத்தின் மந்தியிலே
ஒட்டிக் கிடக்கின்ற உறவிற் குழையுண்டோ
நட்டிக் கழித்தவனை நடுமாற்றம் விடு" என்றே
கருத்தை எனக்கூட்டி சதறும் அறைக்கேட்டு
பெருந்த பரியோகை பிரிந்து குடிசைக்குச்
சென்றேன். குடிசையிலே சேர்ந்த உறவேல்லவாய்
அன்றே அலர்மரமாய் அகத்தே மகிழ்கூடக்
கட்டி யணிக்கின்றோ! காடகத்தே பாசத்தை
விட்ட அகற்றவனும் விடிவதனைக் கண்டேனே!

தேவை

ஞெல் பிரான்ட் இனிப்பு கொழிற்சாலைக்கு பயிற்
சித் தொழிலாளர்கள் (Apprentices) தேவை, வயது
20 க்குள், இரசாயன அறிவுள்ள விண்ணப்பக்களுக்க
விசேஷ கவனம் செலுத்தப்படும் மாற்று நேர (Shift)
வேலை செய்யவேண்டும். சகல விபரங்களுடனும் எழுத்து
முலம் விண்ணப்பிக்கவும்:—

ஞெல் பிரான்ட் இனிப்பு தொழிற்சாலை
மாண்புமயம்

சுழநாடு

EELA NADU: National Tamil Daily Post Box 49, Jaffna
Telegrams EEL NADU Jaffna. Phone 339

யாழ்ப்பாணம் குரோதி ஆண்டு கார்த்திகை மீ 28உ (13-12-64)

மீண்டும் மதவெறி?

இலங்கை அரசியலில் மீண்டும் மதவெறிகளம்பக் கூடுமோ என்று சென்னை 'ஹிந்து' பத்திரிகை கவலை தெரிவித்திருக்கிறது. காலஞ்சென்ற பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவின் கொலைக்குப்பின் இங்கு அரசியலில் பிக்குகள் அதிகம் கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்தனர். ஆனால் சமீபத்தில் அவர்கள் ஊர்வலம், கூட்டம் முதலியவற்றில் அதிகம் கலந்துகொள்ள முன்வந்துள்ளது கவலைக்கு இடமளிப்பதாகத் தெரிவித்துள்ளது பொறுப்பு வாய்ந்த அப்பத்திரிகை.

முன்றே நிமிடங்கள் நடந்த இரண்டாவது சிம்மாசனப் பிரசங்கத்திலே கூறப்பட்ட ஒரே ஒரு யோசனை, பௌத்த மதத்துக்கு இங்கு சட்டமூலம் விசேஷ அந்தஸ்து அளிக்கவேண்டுமென்பது தான். நல்லவேளையாகப் பார்லிமெண்ட் சபை (வேறு காரணங்களால்) அதை நிராகரித்து விட்டது.

இடது சாரிகளுடன் கூட்டுச்சேர்ந்த பிரதமர் ஸ்ரீமா இந்தப் புதிய யோசனையைக் கொண்டு வரக் காரணம் என்ன? இடதுசாரிகள் மதவிரோதிகளென்றும், ஆகவே அவர்கள் அடங்கிய அரசாங்கம் மதத்தையே அழித்துவிடுமென்றும் பிரசாரம் கிளம்பியது. இதற்குப் பதிலளிக்கும் முகமாகத்தான், பௌத்தத்துக்கு விசேஷ அந்தஸ்தை சட்டமூலம் அளிப்பதாக அவர் கூற முன்வந்தார் போலும். அப்படிக்கூறியும் கூடப் பயனில்லை. அரசாங்கம் தோற்றது. புதுத் தேர்தல் நடைபெறுகிறது.

செத்துப்போன அந்த யோசனை மீண்டும் தலை தூக்குமா? பௌத்தத்தை அரசாங்க மதமாக்குவதாக அடுத்த தேர்தலில் புதிய கோஷங்கள் கிளம்புமா? பௌத்த மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக அரசாங்கக் கட்சியோ அல்லது வேறு கட்சிகளோ மதகோஷங்களைக் கிளப்புமா? அப்படியாயின் அதனால் நாட்டுக்கு மேலும் பல பாதகங்கள் ஏற்படுமென்பதை விளக்கத் தேவையில்லை.

மொழிவெறியைக் கிளப்பினால் தேர்தலில் வெற்றி பெறலாமென்று நினைத்து தனிச்சிங்களகோஷங்களைக் கிளப்பினர் சேர் ஜான் கொத்தலாவலை. பாவம்! கொக்குவில்லில் அவர் தவறிக் கூறி விட்டதற்கு மாற்றாகத்தான் இப்படிச் செய்ய நேரிட்டது. என்றாலும் கண்ட பலன் என்ன? அவரது கட்சி தோற்றதுடன், நாட்டில் ஒற்றுமையும் அமைதியும் குலைந்தன. இது பிரதமர் ஸ்ரீமாவுக்கும் மற்ற அரசியல் கூட்டத்தலைவர்களுக்கும் நல்ல எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

அரசியல் முதலிய சுயநல நோக்கங்களுக்காக மதவெறியைக் கிளப்பிவிடுவது புதிதில்லை. சரித்திரம் இதற்குப் பல சான்றுகள் கூறும். வெறிகளைக் கிளப்பிவிட்டவர்கள், பலாத்காரம் அல்லது அரசியல் ஆதிக்கத்தின் மூலம் மற்ற மதங்களை அழித்துவிடலாமென்று, பல பல அக்கிரமங்கள் செய்தவர்கள் இவர்கள் நிலை உலகில் இன்று எப்படியாகியுள்ளதென்பதைச் சற்றே நிதானமாகப் பார்த்தால், அறிவுள்ளவர்கள் இவ்வித முயற்சிகளில் ஈடுபடமாட்டார்கள்.

இது எப்படியாயினும், அமைதியையும், சமரசவாழ்வையும் ஒற்றுமையையும் விரும்பும் பொதுமக்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதே கேள்வி. ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் முதலிய சமயகுரவர்கள் இதற்கு நல்ல வழிகாட்டியுள்ளனர். சைவ சமயத்தை ஒழித்துப் பௌத்தத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக இலங்கையிலிருந்து சிலர் சிதம்பரம் சென்று வராதற்கு அழைத்தார்களாம். ஸ்ரீமாணிக்கவாசகப்பெருந்தகை, ஸ்ரீசிதம்பரேசனின் அருளையே நம்பி, சைவத்துக்கு வந்த ஆபத்தைத் தீர்த்தார். மக்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை உலகமே போற்றும்படியான திருவாசகமூலம் இடித்து இடித்துச் சொல்லி இருக்கின்றார்.

தெய்வத்தை மறந்து நம்மில் பலரும் சுயநலவாழ்வு வாழ்வதால்தான் சமயத்துக்கு மட்டுமின்றி நமக்கே பல பல இன்னல்கள் தோன்றுகின்றன. மணிவாசகப்பெருந்தகை காட்டியுள்ள வழியிலே, தெய்வபக்தியை வளர்த்து அன்பான அறவாழ்க்கை வாழ வழிகோல வேண்டுமென்பதே இப்போது மணிவாசகர், திருவாசக விழாக்களை உற்சாகத்துடன் கொண்டாடுவதின் முக்கிய நோக்கம். அப்படி நாம் வாழவேண்டுமாயின், எவ்வித சமய வெறியாளர்களுக்கும் நாம் அஞ்சத் தேவையில்லை. எந்தச் சமயத்திற்கும் எவ்வித ஆத்தம் வந்துவிடாது, உண்மைத் தெய்வபக்தியுள்ளவர்களுக்கு அஞ்சவது யாதொன்றுமில்லை; அஞ்சவருவதுமில்லை.

மணிவாசகர் கண்ட தில்லை

— தோ. ஜி. பாலசுப்பிரமணியன் —

உருத்தெரியாக் காலத்தே உள் புத்தது என் உளம்

மன்னிக் கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டு கொண்டிருத்தருத்தி மேயாணத்தித்திரும் சிவபதத்தை அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள் தில்லை கண்டேனே

என்பது மணிவாசகர் பாடிய பாடல், திரு பெருந்தறை யிலே குருந் மரத்தடியிலே தன்னை வலிந்து ஆட்கொண்ட பெருமான், அப்பெருமானோடு இணங்கி அவர் அருளிய சிவபதத்தின் அருமையை எல்லாம் தான் தில்லையிலே கண்டுகொண்டதாக மணிவாசகர் பாடுகிறார். மணிவாசகருக்குத் திருப்பெருந்தறைக்கு அடுத்தபடியாகத் தில்லையில் ஈடுபாடு அதிகம் இருந்திருக்கிறது. ஆதலினால் தில்லைபாதி திருவாசகத்தில் என்ற பழமொழியே எழுந்திருக்கிறது.

தில்லைமுதல் ஆடிய திருவடியினே அளவிலா ஈடுபாடு உடையவராய் இருந்திருக்கிறார். திருப்பெருந்தறையை விட்டுப் புறப்பட்ட மணிவாசகர் உத்தரகோசமங்கை, திருவிடைமருதூர், திருவாரூர், திருமுதுகுன்றம், திருஅண்ணமலை எல்லாம் சென்ற பின் தான் திருத்திலையை வந்தடைந்திருக்கின்றார். அங்குதான் திருவாசகத்தை மணிவாசகர் சொல்லச் சொல்ல சிற்றம்மையன் ஏட்டில் எழுதினான் என்பது வரலாறு போலும் திருவாசகத்திற்கு உரைசொல்லும்படி மணிவாசகரைக் கூட்டினோர். அதன் பொருளாக விளங்குவதைத் தில்லையில் நாயடியும் திருச்சிற்றம்மையனே என்ற கவணியே கூட்டிக் கட்டி விட்டார் என்பதும் கர்ணபரம்பரை வழக்கமாகத் தெரிந்திருக்கிறோம்.

தில்லையில் விதக்கலூர் கிணையாடிக் கன்றி பரவலும் அடைந்த மணிவாசகர் பின்னர் அங்கு பல நாள் தங்கி இருக்கும் நாளில் மலர்ந்து திருப்பதிகம், மோயிர்பதகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருஅண்டப்பகுதி, போற்றித்திரு அகவல், திருப்பொற்கண்ணம், திருத்தொடையேனம், திருஉத்தியார், திருத்தொடையேனம், திருப்புவலி, திருப்பொன்னூர், முதலியவற்றைப் பாடினர். அகனைப்பத்து, கோத்தம்பி, குறிப்பத்து, தசாங்கம் அக்கப்பத்து இவைகளும் இவ் மொழக்கவையே இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் மணிவாசகர் பசு காலமோ நேரமோ யுட்க்காராது.

தில்லையில் ஆளந்தக்கூத்தருடைய தாண்டவத்தினே ஈடுபட்டு அனுபூதி பெற்று அசைவற்று நின்றிருக்கிறார். உதையறியாத மெய்காவலர் இவரைக் கண்காணியைவிட்டு கீழே இறங்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொற்களை இவர் செவி ஏற்கவில்லை. சிவானந்தப்பிரசாதத்தில் தினைத்து நின்ற சிவ, சிவ என்றே குரல்கொடுத்திருக்கிறார். அதன்பின் மோனநிலை கலந்து கேட்க வலம் அரும்போது கீர்த்தித் திருவகவல், திருஅண்டப்பகுதி போற்றித்திரு அகவல் ஆய்முற்று அவலக் கணையும் சொல்லி கொண்டே வந்திருக்கிறார். அதன்தான் திருக்கேயில் வலம் வரும் போது விண்ணப்பக்கம் வழக்குரையும் போசாது இவ்வகவல்களைப் பாடியெனம் செய்துகொண்டே வரவேண்டும் என்று ஸ்ரீமாணிக்கிருக்கிறது. ஆனால் இந்த மரபை நாமெல்லாம் மூண்டுகிறோமா என்பது கேள்வி.

கீர்த்தித்திரு அகவலில், கரியாரு பிரமற்கு அளவறி யொண்ணாதவனே தான் தோதித் தோற்றிய தன்மையை நினைக்கின்றார். உத்தரகோசமங்கையின் இருந்து விக்கக வேடம் காட்டிய இயல்பைப்

பாராட்டுகிறார், திருஅண்டப்பதியிலோ, இரீணை விணையில் இயைந்தோகை பிரம்மன் மால் காணப் பெரியோனாக, அதேசமயத்தில் பக்தியணியில் படுவோகை எல்லாம் இறைவனைக் காண்கிறார். அவன் பஞ்சபுத்தங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறதன்மையே.

பாரிடை ஐந்தாய் பரந்தாய் போற்றி நீரிடை நான்காய் நிகழ்தாய் போற்றி தீயிடை மூன்றுப்த் திகழ்தாய் போற்றி வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்தாய் போற்றி வெளியிடை ஒன்றாய் விணைத்தாய் போற்றி

என்றெல்லாம் விளக்கம் தருகிறார். கீர்த்தித் திரு அகவல் முதலிய முன்று அகவல்களையும் பாடிய பின்னர் மணிவாசகர் தில்லையில் தங்கியிருந்த காலத்து அங்குள்ள பெண்கள் வளைக்கரம் ஒலிக்க, கிண்கிணி மாலைகள் ஒலிக்க, முகத்தில் குறுவியர்வவ பொடிப்ப, விழிபுரண்கண்ணம் இடிப்பதைக் கண்டார். அதையே பொற்கண்ணம் இடிக்கும் பாடல்களாகப் பாடினார்.

முத்தணி கொக்கைகள் ஆட ஆட மொய் குழல் வண்டுகளும் ஆட ஆட சித்தம் சிவனெடும் ஆட ஆட செவ்வியல்களென்பி ஆட ஆட பிறவி பிறரோடும் ஆட ஆட அத்தன் கருணையெடு

ஆட ஆட ஆடப பொற்கண்ணம் இடித்து நாமே

என்னும் பாடல்களைப் பாடிக்கும் போது கண்ணம் இடிப்பரது கவையிடுந்த பண்ணுசையும் ஆடிப்பாடும் துள்ளகோளையும் கலந்து நமக்குப் பேரானந்தம் கருகிறது என்றாய் விக்கியே!

வடபிட்டிப்பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாம் ஒலிக்கொடி இளைத்திருந்தோ கூட்டமுதல்பாடடே தென்னேனம் செட்டிதானாகும். நம் நாட்டில் இக்கண்களும் மி என்னும் மீயய எமக்கள் கைகொட்டிக் கனி என்றே இக்கண அழைக்கின்றனர்.

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல் கீர் மன்ன கெடும் தான் கெட்டவின்றி சலிப்பறியாத தன்மையனுக்கு ஊன் கெட்டு உணர்வுகெட்டு நான் கெட்டவா பாடித் தென்னேனம் கெட்டாமோ

என்று கேட்கும்போது நான் என்னும் அக்கதை நம்மையிட்டு ஓடியதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறதல்லவ?

தில்லையில் அடினார்பாடிய பாடல்களில் எல்லாம் சிறப்பாக நான் கருதுவது திருச்சமுல் பதிக்கையே இன்றைப உலகம் கனிவி பதில் உலகமாக இருக்கிறது. பத்திரிகைகளிலே சினிமா, சினிமா நடிகர்களைப் பற்றிய கெள்வியும் பதினும் நிறைந்திருக்கிறது சில கேள்விகளுக்குப் பேரமன்னனும், சில கேள்விகளுக்குப் பைக்கிளியும், இன்னும் சில கேள்விகளுக்குச் சடாம் பிணையும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு மணிவாசகரும் கேள்வியில் முறையிலேயே திருச்சமுல் பதிம் பாடியிருக்கிறார். சமுல் என்ன விணயாட்டு என்று தெரியவில்லை அம்மாதிரியைப் போல் இருந்திருக்கவேண்டும். இச்சமுல் பாடல்களுக்குப் பண்கப்புலனாக ஒதுவரையும் கூறப்படுகிறது. ஈழ நாட்டிலிருந்து வந்த புத்தர்கள் சிலர் தில்லை வந்து தில்லை வாழ் அந்தணரை வரதுக்கு அழைத்திருக்கின்றனர் இறைவன் ஆணைப்படி மணிவாசகர் இறைவனை நினைத்திருக்கிறார். பெண்களர்கள் எல்லாம் வாய்முடி ஊமைகளாக நின்றிருக்கின்றனர்.

கின்றனர். தில்லையை ஆண்ட மன்னன் மகள் ஒருத்தி ஊமை யாக திருந்திருக்கினாள். கடைசியில் இறை அருளால் அவனே வாய் திறந்து பேசி கொளத்தர்களை யெல்லாம் மடக்கியிருக்கிறார். இந்த அற்புத கிழ்ச்சிக்கு ஒரு உருவம் கொடுக்கே மணிவாசகர் திருச்சமுலில் கேள்வி பதினாகவே பாடியிருக்கிறார் என்பர்.

தென் பாலு கந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பெண் பாலுகந்தான் பெரும் பித்தன் காணோடி என்று சாமுல் விணயாட்டில் ஈடுபட்ட பெண்ணொருத்தி கேள்வி போடுகிறார்.

இக்கணக் கேட்ட மற்ருகு பெண்— பெண்பால் உகந்தினேந் பேதாய்! இரு நலத்தோர் விண் பாலியோ செய்தி வீறெவர் காண் சாமுலோ என்று பதில் கூறியிருக்கினாள். அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுது செய்ப் பவி திரியும் நம்பனைய தேவனென்று நண்ணுவதும் என்னைடி என்பது ஒரு பெண்ணின் கேள்வி.

நம்பனையும் மாமாகேள் நான்மறைகள் தாமரியா எம்பெருமான் ஈசா என்று ஏத்தின காண் சாமுலோ என்பது இக்கேள்விக்குப்பதிலாக அமைகிறது. இக்கேள்விக்குப் பதில்தான் எவ்வளவு கவையாக அமைந்திருக்கிறது.

தில்லையில்—புவலி கொய்து கோத்தம்பிவிட்டடி, பொன்னூர் ஆட்டிபுலையலடபால்களைப் பாடியபின், தன் இயக்குவியும் கூவவிட்டிருக்கிறார்.

கீதம் இனிபகுயிலே! கேட்டே. ல் என் கெட்டுமான் பரமபிரானும் விணகீர் பாடியை ஏற்றியுக்கால் சோதி மணிமுடிசொல்லிச் சொல்லிந்து நின்றதெ கமை ஆகிலுணம் ஒன்றும் இக்கண அராயில வ் வரக்கவய்

என்று குவினுக்கு வேண்டு கோச விடுகிறபோது இறை ஆணர்ச்சி மணிவாசகரது உள்னத்தில் நிறைந்திருக்கும் பான்மையை உணர்கிறோம். தில்லை யில் மணிவாசகர் பெற்ற அனுபவம் எல்லாம் இப்பாடல்களில் விளங்கக் காண்கிறோம். மணிவாசகர் கண்ட தில்லை அவருக்கு மாத்திரமல்ல, திருவாசகம் பாடிக்கும் நமக்கெல்லாமே ஒரு அற்புத அனுபவமாகவே அமைகிறது.

தாய்நடான தமிழ்மக்கள், இத்திலையம் சிதம்பரத்தை நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்தால் செய் நாடான சமுத்துயகணும் காரைநகர் என்னும் ஈழத்துச் சிதம்பரத்தினை நினைந்து மகிழலாம் தானே! அங்கு நடக்கும் திரு வெம் பாவையிழா, மணிவாசகர் சிழ எல்லாம் ஈழத்தில் விதை திருக்கும் கைவண்ணர்ச்சிக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக கனங்கிறந்து என்று நான் சொன்னால் அது மிகையாகாதல்லவா?

(ஈழத்துச் சிதம்பரம் தெவல் தான வெளியீடாகிய திருவா திரை மலரினிருந்து எடுக்கப் பெற்றது)

யாழ்ப்பாணம், ஞாயிறு உருத்தபுரம் சிவாலயத்தின் புனருத்தாரண வேலை தொடங்கிய பத்தாவது ஆண்டு விழாவை வண்ண வைத்தல் வர வித்தியாலயத்தில் இன்று மாலை சிவாலய புனருத்தாரண சபை நடத்தவிருக்கிறது. இவ்விழாவில் காணிய அபிவிருத்தி கீர்ப்பாண மிக் ரரப்பகுதி நிரந்தரக் காரியதரிசி திரு ம. ஸ்ரீகாந்தா, சிவனெறிப் பாதுகாக்கல் திரு. த. முத்துசாமிபிள்ளை, திரு. கே. பி. ஹர் உட்பட பல பிரமுகர்கள் சொற்பொழிவாற்றுவார்கள். வி. க. ஆறமுதல் கோஷ்டியார் 'உருத் தரபுரச்சிவன்' என்ற பெருஞ் பற்றிவிட்டு பாட்டுகிழ்த்துவர்.

பொதுஜனம் விரக்தி

ரஸபாவத்தைக் கொடுக்கும் ராகங்கள்

— வி. என். பி. —

மேம்ப நாளைக்குப்பின்
சூமான் பொதுஜனத்தைக்
கண்டேன். கொட்டும்மழையில்
வேகமாக ஓடி ஓர் மாடிக்கட்டிட
த்தில் ஓடுகிறார். நானும்
கூடவே ஓடிப்போய் முகத்
தைக் காட்டினேன்.

அவிந்நகரத்தின் குடுமியை
தட்டிக்கொண்டே, "இங்கேயும்
வந்துவிடக்கூடாது. முகத்தில்விளக்
கென்னெய் வடிகிறதே"
என்று மட்டமட்ட ஆரம்பித்
தார்.

"உங்கள் முகத்தில் மழைத்
தண்ணீர் அல்லவா வடிகிறது"
என்றேன் சமாளித்துக்
கொண்டே.

"இல்லை ஓய். உம்முடைய
முகத்தை உலகலவா சொன்
னேன். விளக்கென்னெய்யும்,
வேப்பெண்ணெயும் சேர்ந்து
வடிகிறது" என்று மீண்டும்
மட்டம் தட்டினார்.

சுழலகமேடை

"அகத்தின் அழகு முகத்தில்
தெரியும் என் கிறீர்சனா? அப்
படியும் இருக்கலாம்" என்
றேன், சமாளித்துக்கொண்டே.

"உமக்கென்ன வந்துவிட்
டது. உயிரோடு தானே இருக்
கிறீர். என் அசுரவழிகிறது"
எனச்சொல்லி பலமாகக் கேட்
டார். கையையும் காணியும்
அவர் ஆடி அபிவித்தது. பிறர்
கவனத்தைக்கவர்வதாய்
இருந்தது.

"மெதுவாகச் சேலும்-ன்
மற்றவர்கள் சிரிக்கப்போகிறீர்
கள்" என்றேன் அமைதியாக.

"சிரிக்கட்டுமே உம்முடைய
முஞ்சியும், லட்சணமும் இருக்
கிற இருப்பில் யார்தான்
சிரிக்க மாட்டார்கள். ஷேவ்
எடுத்த பத்து நாள் இருக்
கும்மா" என்றார் குத்தலாக.

எனக்குக் கேட்கும் வந்துவிட்
டது. "அது என்னுடைய இஷ்டம்
ஐயா. உமக்கென்ன"
என்று பாய்ந்தேன்.

ஆனால் பொதுஜனம் சமாளன்
யப்பட்டவரல்ல வேலை அசை
யாதவர். "உமக்கென்ன சொந்
தக் கண்டீர், அல்லது நாட்
டைப்பற்றிய கவலையா" என்று
பரிவுடன் கேட்டார்.

அதற்கிடையில் அவரது
குடுமி ஒழுங்காகக்கட்டப்பட்ட
ருக்கல் முகத்தில் இருக்கத்
தண்ணீர் வடிகாலைப் போல்
உடம்பு வழியாக ஊடுருவிச்
சென்றது.

"என்னுடைய கண்டத்தை
ஏன் கேட்கிறீர்கள் சுவாமி
எனக்கு உடல் கண்டம், உள்
கண் கண்டம் எல்லாம் இருக்
கிறது ஆனால் சொந்தக்கண்
டத்தை உலகலிடம் சொல்லித்
தான் எனையணி? நீங்கள்
உலகலிமை பற்றியல்லவா
கேட்பீர்கள்" என்றேன்.

"அப்படிச் சொல்லாதேயும்.
நான் காக்காரானால், உமக்
குப்பை உதவி எதுவும்
செய்யமுடியாது. ஆனால் நானு
வார்த்தை ஆறுதல் சொல்ல
லாம். இப்பத்தையும் துள்
பத்தையும் சமமாகப்பாவிப்ப
வன் எவனோ அவனே ஞானி"
என்று தருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்.

"உங்கள் உபதேசத்துக்கு
கன்றி. வரட்டுமா" என்றாக
தேன்.

"இரும் ஐயா" என்று சட்
டையைப் பிடித்து நிறுத்தினார்.
பழைய பாப்பின் தனிப்பாக
இருந்ததால், அவர் பிடித்த
இடத்தில் சட்டை கிழிந்துவிட்
டது.

"அட்டா" என்றார்.
"பரவாயில்லை. கையைவிடுக்
கள். அரைநிர்வானம் ஆவதற்
குள்" என்றேன்.

அவர் கையைவிட்டதும் சட்
டையில் இரு ஜன்னல்கள்
தென்பட்டன. அதன்வழியாக
உள்ளேபார்த்தார்.

"பாழாய்ப்போச்சு. உன்னே
உடம்பல்லவா இருக்கிறது?
நாட்டிலும், சமூகத்திலும்
கடப்பதைக்கண்டு கண்டெய்
களுக்கு எதை எடுத்துமூலம் சர்
தேகமாய்ப்போச்சு" என்றேன்.

"நாசமாய்ப்போச்சு. நாட்டை
ஞாபகப்படுத்தி விட்டாய்,
சற்று சேரம் மற்றிருக்கலா

மென்று நினைத்தேன். சரி, நாட்
டில் என்ன நடக்கிறது? அதை
யும் தான் சொல்லேன்" என்று
கேட்டார் பொதுஜனம்.

"நாட்டில் என்ன நடக்க
லிடுகிறீர்? எல்லாம் நடக்கிறது
தேர்தல் நடக்கிறது. மந்திரி
கள் வருகிறார்கள்-போகிறீர்
கள். பார்லிமெண்ட் நடக்கி
றது" என்று விளக்கினேன்.

"அது சரி ஓய். பழைய அரசா
ங்கம் போகிறது. புதிய
அரசாங்கம் வருகிறது. பழைய
மந்திரிகள் போய் புதிய மந்திரி
கள் வருகிறார்கள். மகக்கு அத
னால் என்ன நன்மை" என வின
வினார்.

"ஏன் இல்லை? நமக்கு
சொத்துரிமை இருக்கிறது
பொலிப்பாதுகாப்பு இருக்கி
றது. இலவச ஆல்பத்திரி
இருக்கிறது. தபால், தந்தி,
போக்குவரத்து வசதிகள் எல்
லாம் இருக்கின்றனவே."

"அதெல்லாம் சரி. சமூகத்தில்
கலை மனிதரைக் காண்பதே
அபூர்வமாய் இருக்கிறது. அது
பொய்யும், புரடும், அயிராக்
கியத்தனமும், ஒஞ்ச ஊழலும்,
களவும், அடங்காரமும், தற்
பெருமையும், வகுப்புத்துவே
ஷமும் புகரபோடிக்கிட கிள்
றன இந்த நாட்டுக்கு இப்போது
அபூர்வம், ஒரு காட்டு, ஒரு
ஒரு சிற்றூர், ஒரு நாளை தான்
தேவை. சர்வாதிகாரத்தினால்
தான் சமூக ஊழல் வேரறுக்க
லாம் போலி தோன்றுகிறது"
என்று ஆரம்பித்தார் பொது
ஜனம்.

"நீங்கள் அப்படிச் சொல்கி
றீர்களே எங்கள் நாடு ஜனநா
யக நாடு. உத்தரமாய்வாழ்வுக்
கள் மக்களுக்கு ஜனநாயக
தானே தேவை" என்றேன்
இடைமறித்து

"ஆமாம் ஆமாம். இங்கு
என்ன ஜனநாயகம் வாழுகி
றது? உம் முஞ்சியைப்போக்
தான் இங்கு ஜனநாயகம்
இருக்கிறது" என்றார் எரிச்ச
லுடன்.

முன்னால் இருந்த கண்ணாடி
யில் "முஞ்சி"யைப் பார்த்
தேன். தற்சென்ற செய்து
கொள்ளலாம் போல் இருந்
தது.

"என்ன பார்ச்சிறீர்? ஜனநா
யகம் கண்ணாடியில் தெரிகி
றது"

நா? எப்படி இருக்கிறது"
என்றார் எசுத்தானமாக.

அசுரவழிய முகத்தைத் தட்
டிக் கொண்டுடன் அதைக்
கவனிக்கிறார் என்று ஓர்
கண்ணாடி பார்த்தேன் என
குறையுத்தனம். அர்த்தபுஷ்டி
யுடன் அதையும் கவனித்துக்
கொண்டிருந்தார் அவர்
பொதுஜனத்தின் பார்வையி
லிருந்து எதுவும் தப்பமுடியாது
போனது.

"எந்த அரசாங்கம் வந்தா
லும் தமிழரின் சிலை அப்படியே
தான் இருக்கும் போல் தெரி
கிறது. அப்படித்தானே" என்
னார்.

"இருக்கலாம். தமிழருக்கு
மட்டும் தான் பிரச்சனை என்ப
தல்ல, சிங்களவருக்கும் மற்ற
வர்களுக்கும் கூடப் பிரச்சனை
இருக்கின்றன. சிலருக்கு
மொழிப்பிரச்சனை முக்கியம்.
சிலருக்கு பொருளாதாரப்
பிரச்சனை முக்கியம். சிலருக்கு
பெணத்தமதம். சிலருக்கு
பிரஜா உரிமை. சிலருக்கு
வேலையில்லாத திண்டாட்டம்
இப்படி ஒவ்வொரு சாராரும்
ஒவ்வொரு பிரச்சனை அவரவர்
க்கு அவரவர் பிரச்சனை
தான் பெரிது. இதில் எந்தப்
பிரச்சனையை அரசாங்கம் தீர்
திருக்கிறது? எந்த அரசாங்கம்
திறமையான தேசிய ஜனநாயக
அரசாங்கமாக இருந்திருக்கி
றது?" என்று பிரச்சனம் அடித்
தேன்.

"என்னுடைய சிந்தனையை
நீர் திசை திருப்பி விடுகி
டு. உம்மோடு பேசினாலே
குழபம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.
சரி, நான் சென்று வரட்டுமா"
என்றார்.

"சென்று வரணங்கள்" என்
றேன்.

பிரமுகர்களும் நிகழ்ச்சிகளும்

ஜே. பி. எஸ். ஹால்டேன்:

தலைசிறந்த அறிவியல் அறிஞ
ரான இவரது மறைவு அறிவி
யல் உலகமே ஒரு பேரிழப்
பாகும். பிறப்பில் ஆங்கிலேய
ரான இவர் இங்கிலாந்தில்
வாழ்வதைத் துறந்து இந்தியா
யில் குடியேறி இந்தியப் பிரகா
யானார். அதமட்டுமன்றி, இந்தி
யப் பண்பாட்டிற்கு இயைய
வேட்டி உடுக்கும் பழக்கத்தை
யும் மேற்கொண்டார். சில வரு
டங்களுக்கு முன்பு இவர் இலக்
கைக்கு வந்தபோது இவரை
அழைத்தவர்களுக்கு உணவைப்
பொறுத்தமட்டில் ஒரு சனிப்
மொறுப்பு ஏற்பட்டது. இவர்
கசவை உணவைச் சாப்பிடுவ
தால், இவருக்கு ஏற்ற உணவு
ஒழுங்கு பண்ண வேண்டிய
நிலைமை உண்டாயிற்று

உயிரியலில் ஒரு பிரிவான
"தெளிவுக்கள்" என்ற துறையில்
உலகியலையே ஒரு ஒப்பற்ற சிபு
ணர் இவர். ("ஜூனியல்")
என்ற துறையின் பெற்றோரின்
இயல்புகள் எவ்வாறு கழிக்க
னக்குச் சொல்லுதல் பற்றி கிள்ள
என்பது ஆராயப்படும்.) இவ
ரின் தகப்பனாரும் ஒரு அறிவி
யல் மேதை. தந்தை கையப்
போல்தனயையும் வேத சிவல்
செய்யின் புலமைப் பரிசீலைப்
பெற்றவர். எப். ஆர். என்.
என்று அழைக்கப்படும் இப்
பட்டம் சோபல் பரிசீலனைக்கு
அடுத்தபடியான சிவியல் மதி
கப்படும் என்று கூறலாம்.

திரு ஹால்டேன் கல்
கத்தாளினர் இந்தியப்
புள்ளி விபர நிறுவனத்தில்

இந்திய சங்கீதத்துக்கு
ஒரு சனி மதிப்பும் அழகும்
கொடுப்பது ராகம் பாடுதல்.
மேலும் சங்கீதத்திலோ அல்
லது வேறெந்த நாட்டுச் சங்கீ
தத்திலோ இதைக்காண முடி
யாது. மக்களிடத்தில் முக
லில் தோன்றியது பாட்டு.
அதன் பின்னரே ராகம் தோன்
றியது. பாட்டுக்கு ஒரு
ஊயான ஒழுங்கையும் கட்
டுப்பாட்டையும் ஏற்படுத்து
வதற்காக கடைபெற்ற முயற்சி
களின் விளைவே ராகம் என்று
கூறலாம். பாட்டுக்கு முத
லில் 3, 4 சுரங்களுக்கு உட்
பட்டவையாக அமைக்கப்பட்ட
ன பின்னர் 5, 6, 7 சுரங்
களிலும் அமைந்தன. பாட்டு
களின் வர்ணமெட்டை சுரங்
கள் மூலம் வகுக்கும் முறை
அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை.
இன்று எந்தப் பாட்டையோ
அல்லது எந்த இசைக்கோர்
வையையோ ல, ரி, க, ம, ப,
த, நி என்ற சுரங்களில்
எழுதிவிடலாம். இந்த முறை
தோன்றுவதற்கு முன்பு ஒருவர்
ஒரு கிராமியப் பசுடையோ,
இசைக் கவிதையை யோ அல்
லது வேறுவிதமான பாட்டு
வகையையோ அதன் வர்ண
மெட்டுடன் சேர்த்து மனமும்
செய்து கொண்டார். பாட்
டின் சொற்கள் அல்லது
சகித்தியம் மறந்துவிட்டாலும்
அதன் இசையமைப்பை ஞாப
கத்தில் வைத்திருப்பதற்கு
சேரங்களுக்குப் பதிலாக
"சுரக்கு" வழியைப் பின்பற்றி
யிருப்பார்.

பல மொழிகள் பேசப்படும்
ஒரு நாட்டில் சகித்தியங்களை
மறந்துவிடுவது சான்று ஆகக்
கூடிய இந்த "சுரக்கு" வழி
இசையமைப்பை மறந்துவிடா
மலிருப்பதற்கு உதவியாயிருந்
தது. இன்றும் கூட நாம் ஒரு
மறந்துபோன பாட்டின்
வர்ணமெட்டை, அதாவது
அது பாடப்பட வேண்டிய
இசையமைப்பை, 'சுர' மூலம்
வெளியிடுகிறோம். இப்படியே
ஒரு பாட்டின் இசையமைப்பை
மட்டும் மனதில் தியானித்து

தலைவராகப் பணிபுரிந்த பிறகு,
புலனெய்வரிலுள்ள ஆராய்ச்சி
நிபந்தத்தில் கடைமை ஆற்றினார்
உயிரியல் சிபுணரான யூனியன்
நிபந்தனையிலும் சேர்ந்து உயிரி
யல் பற்றிய புத்தகம் ஒன்றை
யும் எழுதியுள்ளார்.

திருக்குறள்:

உலகத்திலே அதிகமான
மெழிப்பில் பெயர்க்கப்பட்ட
தனி பெரும் சிறப்பினை உடைய
சுடு இளை யற்ற இலைக்
கிய தூ கி திருக்குறள்.
சமயத் தொட்பினை உடைய
கூப்பினும் குர்சூனும் திருக்
குறள்காட்டிலும் கூடுதலான
மொழிசனிலே பெயர்க்கப்ப
டுள்ளன. திருக்குறள் தமிழ்
மொழிக்கு ஒர் ஒப்பற்ற பெரு
மையினை அளிக்கிறது. "அனு
கவயத் துணைத்து ஏழ் உடைய
புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குற
ளி"யே கூறப்படாதபொருளை
கிடையாது என்றால் அது
சாலவும் கொள்ளும். அன்
கமயிலே இந்நூலை ரஷ்ய
மொழியிலும் பரிய மொழி
யும் மொழித்துள்ளனர். சிங்
கன மொழியிலும் ஒரு பெண்
மணி மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
திருக்குறள் போன்ற இலக்கி
யச் செவ்வங்களைக் "என்று
முன் தென் தமிழ்" மென்
மேலும் பரவி பல நாடுகளிலும்
பரவி வளர்ந்து கொண்டே
போகும் என்பதில் சிரிதும் சந்
தேகம் இல்லை.

— "சிவதி"

அதைத்திரும்பும் கத்திரும்பப்பாடி
கொண்டே போக, சாகித்தி
யம் மறந்துபோய், அதன்
நாதச் சூய மட்டும் நினை
வில் இருந்தது. ஒவ்வொரு
பாட்டுக்கும் ஒரு சனி ராகச்
சாலையே இருக்கவேண்டும்
தானே! வேறுபட்ட ராகச்
சாலையன் உண்டாகின. சில
வற்றில் ஒருசுரம் முக்கியமாக
விளங்கும். வேறுசிலவற்றில்
வேறு சுரங்கள் மேலாய்சி
நிற்கும். அதாவது அந்த முக்
கியமான சுரங்களை அழுத்
திப் பாடினால்தான் குறிப்
பிட்ட ஒரு ராகச் சாலைய
தெளிவாகப் புலனாகும். இந்த
காங்களைத்தான் பிரகாலத்தில்
ஜீவசுரங்கள் என்று அழைத்
தார்கள்.

இப்படியே ஒரு பாட்டின்
நாதச் சாலையை மனமும்
செய்துகொண்டு வரும்போது,
ஜீவசுரங்களை அழுத்தி இசைக்
கும்போது, சொற்களில்லாத
ஒர் இசைக்கோலம் ஏற்பட்
டது. இதுவே ராகத்தின்
அந்திவாரமாகும்.

ராகங்களுக்கு பெயர்க்க
கொண்டபோது, ஆதியில்
எந்த ஊரில் அல்லது எந்த
சாதியினரிலிருந்து அந்த
ராகத்துக்குரிய முல்ப பாட்
களைக் கேட்டாரோ அந்த
ஊர் அல்லது சாதியினரின்
பெயரையே ராகத்துக்கும் குட்
டிகுறர்கள்.

பிற்காலத்தில் 72 மேளக்
த்தா ராகங்களும் (தாய் ராகங்
கள்) அவற்றிலிருந்து பிறந்த
ஆயிரக்கணக்கான ஜன்ய ராக
ங்களும் ஏற்பட்டன. இசை
வளர்ந்த வரலாற்றைப்பற்றி
எழுதுவதே இந்தக் கட்டுரை
களின் நோக்கமாக தலால் சுரங்
கள், கமங்குகள், முர்ச்சனை
கள் முதலிய இசை நுணுக்
கங்களைப்பற்றி இங்கு கூறப்
படவில்லை.

ஒரு ராகத்தின் பிரதான
அம்சம் அது எழுப்பக்கூடிய
ரஸபாவமே. எத்தனையோ
ராகங்கள் வெறும் சுரச் சேர்க
கையாய் இருக்கின்றனவே
அன்றி குறிப்பிட்ட ஒரு ரஸத்
தைக் கொடுக்கவல்லனவல்ல.
ஆகையினால்தான் கணக்குப்
பிரகாரம் ஆயிரம் ராகங்கள்
இருந்தாலும் இன்று இசைக்
கப்படுவதுகொள் 50 க்குட்பட்ட
ராகங்களை ஒரு ராகத்தை
இசைக்கும் போது அதில்
ரஸபாவம் சம்பந்தமாகவும்
இனுவராகவும் தோன்ற வேன்
டும். இதற்கு உதவியாயிருப்
பவைதான் மேலே கூறிய
ஜீவசுரங்கள். ஜீவசுரங்க
வத் தவிர ஒவ்வொரு ராகத்
தக்கும் சில விசேஷமான பிர
யோகங்களும் பிடிக்கும் உள்
ளன. இவற்றை அறிந்து
பாடினால்தான் ரஸம் பிரச்சி
றது. சங்கீதமென்பது வெறும்
சனிதமன்று. அது உள்ளத்
தைத் தொட்டு கேட்பவர் மன
திலும் இசைப்பவர் மனதிலும்
ஒருவித உணர்ச்சியை உண்டு
பண்ணவேண்டும். அல்லாவிட்
டால் அது சங்கீதமாகாது.
நர்நாடக சங்கீதத்தில் ஒன்பது
விதமான ரஸங்களையும் உண்டு
பண்ணக்கூடிய பல ராகங்
கள் இருக்கின்றன. சங்கீதம் செய்
பவர்கள் இவற்றை அறிந்து
கொள்வது மிகவும் முக்கியம்.
(கொட்டும்)

காட்சி - 8

பொருமைத் தீ

மொரிஜேன்: இந்த இந்தியப் பழைய இறுக்கிதான்... ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசுகிறான், பணம் வைத்திருக்கிறான், எனக்கு அவன்மேல் பிரியம்... அவனுக்கு... அவன், இந்த இந்தியக்குமரி காந்தம்போல இறுக்கிதான்; அவன் அவனும் நேசிக்கிறான்; ஆதலால் என் கார்த்தம் வடக்கும், வடக்கும்போலப் பற்றவில்லை; அதைத் தெற்கு முனைக்குத் திருப்பவேண்டும்... இவனைப் பிரிக்கவேண்டும் அல்லது ஒழிக்கவேண்டும்... இந்தியக் கன்னியின் கண்ணாழகு, முக்கழகு, முத்துப்பல்லிழகு, மாப்பழகு, அவன் வடிவழகு, உடையழகு, நடைவழகு... ம... ம... பார்... பார்... பார்... பொருமை ஏறுகிறது... (கண்ணாடி பார்த்து) என் முகம் அழகில்லையா, என்ன... (பவுடர் தடவி உதட்டுச்சாயம் பூசி, புருவத்தில் கற்புத் தடவுகிறான்) இதோ வருகிறேன்...

(வருதல் தேவகி)
தேவகி: (மனதன், இவன் குரல்கு முஞ்சியும் உதட்டுச்சிவப்பும்...)

மொரி: கமான், கமான், மைடல்... (மனதன், இவனைப் பார்த்தாலே பிடிக்கவில்லை... கண்ணாடி பார்த்து, அந்தக் காக்காய்மாதிரி...) உன் கண்கள் அன்போல இருக்கின்றன...

தேவகி: (மனதன்: உன் பூனைக் கண்ணோ, டைசனமோ...) மொரி, உன் அழகே அழகு...

மொரி: மைடியர் டவ்... உன் குரல் கிளிகொள்கிறது... (மனதன்: உன் டமிலோ, டைசனமோ...) குழகுழா, டடடடடட...)

தேவகி: மொரி, நீ கிளியைப் பார்த்திருக்கிறாயா?
மொரி: லண்டன் காட்சியில் பார்த்தேன்... பிறகு உன் முக்கில் பார்த்தேன்... நீ இராதேயல் பார்த்தாயா...? அது உச்சத்திற்கு வசந்தம் வரும்...

தேவகி: (மனதன்: நான் கிளியாகு, இவன் சனிமுக்கு... நான் குண்டுமுஞ்சி, இவன் குரல்கு முஞ்சி... நான் கமலக்கண், இவன் காமாலைக்கண்...) அடி, மொரி...! உன் முகம் செரி...

மொரி: (மனதன்: உன் கூந்தலும் பல்லும் நீரோ மாதிரி இருக்கு...) இந்திய அழகு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது... (மனதன்: உன் அழகை ஆந்தைதான் மெச்சவேண்டும்...) இதோ, என் காதலன்...!

(வருதல், அமுதன்)
மொரி: அம்டன்... அம்டன்...
தேவகி: தனியே, என்ன அமுது, இந்த வெண்ணப்பிசைக்கு அதிக இடம் தந்தாய்... அது உன் திரத்தத்தை உறக்குமே...
மொரி: உட்பாசமே... என் காதலனுக்கு என்ன ஒதுகிறாய்...
தேவகி: உன் (முஞ்சி) வடிவழகையே ஒதுகிறேன்... போடி, லண்டன் முதேவி...

மொரி: மைடியர் அம்டன், வா என்னுடன்...! உனக்குப் பெரிய இன்பம் காத்திருக்கிறது...
அமுதன்: தங்காய், உன்னை நான் நேசிக்கிறேன், ஆனால் காதலிக்கவில்லை...
மொரி: உன்னை நான் காதலிக்கிறேன், நேசிக்கவில்லை... நீ என் முஞ்சியை காதலன்...
அமுதன்: எனக்குப் பிறகு எத்தனை காதலரோ...
தேவகி: இந்த வெண்ணை நரகத்தில் விழாதே... முகம் வெறுப்பு, அடம் கறுப்பு; பவளவாய் தொண்டை நாய்; உஷார் அமுது...! இந்தியப் பவர் இந்த பிராசின் வலை யில் விழுந்து கைமெலிந்து உடல் மெலிந்து மனமுடைந்து எம்மலோகம் போகிறார்கள்... கவனம்...
மொரி: என்ன உ ஒதுகிறாய், என் காதலனிடம்...

மயக்கீ, உடல் மிஸுக்கீ..."
(பாடுதல்)
மொரி: என்ன சொல்லுகிறாய், அம்டன்...
தேவகி: எல்லாம் உன் மொகன வெறியின் வீணாகாதான்...
மொரி: என்ன காதலா, மம்மிபாறாய்... இந்த இந்திய டெவின் என்னெல்லாம் பேசுகிறான்... இவனை என்னப்பன் எதற்கு அழைத்துவந்தான்... உன்னைமட்டும் அழைத்து வந்தால், ஆகாதோ...! வா, என்னுடன்...
(கையைப் பிடிக்கிறான்)
அமுதன்: தேவகீ, கொடுகையை! மொரி, இப்போது திரண்டு ஆபத்துக்கு நடுவே சிக்கினேன்... இவன் யாதிந்த ஆபத்து... நீ தெரியாத ஆபத்து...
மொரி: நானே ஆபத்து, நான் சம்பத்து...!

தேவகி: பைபி... ஒதுகிறேன்... பைபி... "பெண்கள் மனதில் நினைப்பதும் விபசாரம்" என்றிருக்கிறதே...
மொரி: அது, உன்னைப் போன்ற பெண்களுக்குச் சொன்னது... என்போன்ற உத்தமிகளுக்கு...
தேவகி: அது, உன் கற்பும் உத்தமியே... உன்னைத்தொட்டவனைப் பரமோகத்திலுள்ள பரமபிதாதான் காக்கவேண்டும்... என்ன அமுதம், சொர்க்கிற்கிறாய்...!

மொரி: அம்டன், நீ யாரைக் காதலிக்கிறாய்... பார்... என் அலிமுக்கை... அழகத்திருவையம் காதலா, ஆகைக்காதல...
தேவகி: ஆகைக்குள்ளே வேசை... வெண்ணைக்குள்ளே சன்ன... கவனம், கவனம்...! நமது தலைக்கலைக்கும் குர்ப்பணகை...
மொரி: என்ன, குர்ப்பணகையா...
தேவகி: ஆமாம் லண்டன், நீ குர்ப்பணகை... நகை என்னால் புன்சிரிப்பு, லாஃப...
மொரி: ஹ...ஹ...ஹ... அப்படிச்செல்லு... நான் குர்ப்பணகை - உயர்ந்த புன்னகைச் செவ்வி... (கண்ணாடி எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டு உதட்டுச்சாயம் தடவுகிறான்... அப்போது போலிபால் நழுவுகிறது)

தேவகி: நல்ல மேக்கப்... நல்ல நகை... அடி அழகி, உன் முக்கு உதிருகிறது... (போலிபால் இறுக்கிதான் - ஊத்தையும் சொதகையுமாக வாய் நறுகிறது)
அமுதன்: முக்கைப்பிடி...! பார், சானவாய் அமுது...!
மொரி: நான் லண்டன்...! டெவிச...! என் அழகைக் கொடுக்காதே... தேச...
தேவகி: அடி, "பூனைக்கண்ணி" பொக்கை வயி, ஒயின்

தேவகி: நீ விபத்து...
அமுதன்: நீ சம்மாயிரு, தேவகி... மொரி, எனக்கொரு பாட்டு வருகிறது... அதைப் பாடி நடனமாடுவோம்... பிறகு வந்த காரியத்தைக் கவனிப்போம்... வேலை தலைக்குமேல் குவித்திருக்கிறது... நான் இங்கே காதலுக்கு வரவில்லை... கடமைக்கே வந்தேன்... நாம் அனுசூராய்ச்சி செய்கிறோம்... அதைவிடப் பெண்ணாய்ச்சி டலமானது... அணுதண்ட விட ஆபத்து, ஆகைக்குள்ளே...

தேவகி: பிளாங்கு கண்டு பிடிக்க கற்புக்கதிர் வெண்ணை முனையைக் துண்டிப்பது...
டிக்கடி: ஹ...ஹ...ஹ... மைலவீல் டவ்...! உபபோது வெண்பூக் கதிரை உன் கற்பு விழிகளில் ஏற்றுக்கொள்...
(கண்ணைத் தடவிக்கொடுக்கிறான்... பின்னால் இருந்து மொரிஜேன் படம்பிடிக்கிறான்)
மொரி: பழிவாங்குகிறேன், பார்...!
டிக்கடி: ஹலோ, மைடல்...! அணுயந்தன... தில், நீ மி

மொரி: காதலா, முல் அணு அணு இவன்மேலே போடு...
அமுதன்: பத்து ஆண்கள் சேர்த்திருப்பார்கள், இருபது ஆண்கள் இணைந்திருப்பார்கள்; இரண்டு பெண்கள் கூடினால், இரவும் பசுவும் சண்டை ஓயாது... இந்த உண்மையைக் கண்டேன்... இருந்தாலும், இருவரும் நேசமாயிருக்கின்றனர்...
(பாடி ஆடுகிறான்)
"மேற்கும் கிழக்கும் ஜோடி மின்னல் நடன மாடுவோம்... மேற்கின் அறிவும் கிழக்கின் அன்பும் மேவியின்பந் தேடுவோம்..."
(பாட்டு: சக்தி வளரது மேற்கிலே... வருதல், டிக்கடி)
டிக்கடி: டான்ஸ் வெறிகைஸ், அம்டன்...! போதும் ஆட... போயேயோ... ஆகைக்கே... சேசுக்கோட்டேரோனில் யூரேனியத்தைப் பொடிசெய், போ...!
அமுதன்: வந்தனம், லார்ட்...! அன்னமும் தினியும் சண்டைபோட்டன; சமாதான நாட்டியமடினும்...
டிக்கடி: சமாதானம் நமக்கில்லை... போர், குண்டு, புகை... இவையே நாம் அறிந்தவை... வா... வா... வா, தேவகி...!

தேவகி: ஐய, தங்கிடம் தனித்து பேசவேண்டும்... தங்கள் மகன் மகா துடுக்கு...
டிக்கடி: எங்கள் ஐரோப்பியப் பெண்களே, அப்படித்தான்... இந்தியப்பெண் பூனை, வெண்ணைப்பெண் அழகான புனி... (செல்லல்)
மொரி: ஒரு போர்வந்து இவர்கள் ஒழியவேண்டும்... சசாயன்ச் சாலைக்குச் செல்கிறேன்...!
(கையை நெரித்துச் செல்லல்.)

காட்சி - 9

(அணுச்சாலை; சோதனைகள் நடக்கின்றன... அணுமுறி இயந்திரம் வேலைசெய்கிறது... 3000 செ. மீ. குரன்ன வான்கள் வேய்கின்றன... தேவகி, அமுதம் இருவரும் அணுக்களைத் திரட்டிப் புட்டிகளில் அடைக்கின்றனர்...)

தேவகி: (முஞ்சியை களித்து) அப்பா, காரமடிக்கிறது... இந்த காரத்தைவிட, இவர்கள் அகங்காரம் நரகத்தபோல எரிக்கிறது... இதுதான் வேலை! கிட்டப் போனால், உடல் வெந்துபோகும்...
(வருதல் டிக்கடி)
டிக்கடி: என்ன, குவான்டன் தியறி என்ன செய்திருக்கிறது...?

தேவகி: (மனதன்: கண்டு பிடிக்க கற்புக்கதிர் வெண்ணை முனையைக் துண்டிப்பது... டிக்கடி: ஹ...ஹ...ஹ... மைலவீல் டவ்...! உபபோது வெண்பூக் கதிரை உன் கற்பு விழிகளில் ஏற்றுக்கொள்... (கண்ணைத் தடவிக்கொடுக்கிறான்... பின்னால் இருந்து மொரிஜேன் படம்பிடிக்கிறான்)
மொரி: பழிவாங்குகிறேன், பார்...!
டிக்கடி: ஹலோ, மைடல்...! அணுயந்தன... தில், நீ மி

தேவகி: (மனதன், இவன் குரல்கு முஞ்சியும் உதட்டுச்சிவப்பும்...)
மொரி: கமான், கமான், மைடல்... (மனதன், இவனைப் பார்த்தாலே பிடிக்கவில்லை... கண்ணாடி பார்த்து, அந்தக் காக்காய்மாதிரி...) உன் கண்கள் அன்போல இருக்கின்றன...
தேவகி: (மனதன்: உன் பூனைக் கண்ணோ, டைசனமோ...) மொரி, உன் அழகே அழகு...
மொரி: மைடியர் டவ்... உன் குரல் கிளிகொள்கிறது... (மனதன்: உன் டமிலோ, டைசனமோ...) குழகுழா, டடடடடட...)

தேவகி: மொரி, நீ கிளியைப் பார்த்திருக்கிறாயா?
மொரி: லண்டன் காட்சியில் பார்த்தேன்... பிறகு உன் முக்கில் பார்த்தேன்... நீ இராதேயல் பார்த்தாயா...? அது உச்சத்திற்கு வசந்தம் வரும்...

தேவகி: (மனதன்: நான் கிளியாகு, இவன் சனிமுக்கு... நான் குண்டுமுஞ்சி, இவன் குரல்கு முஞ்சி... நான் கமலக்கண், இவன் காமாலைக்கண்...) அடி, மொரி...! உன் முகம் செரி...

மொரி: (மனதன்: உன் கூந்தலும் பல்லும் நீரோ மாதிரி இருக்கு...) இந்திய அழகு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது... (மனதன்: உன் அழகை ஆந்தைதான் மெச்சவேண்டும்...) இதோ, என் காதலன்...!

(வருதல், அமுதன்)
மொரி: அம்டன்... அம்டன்...
தேவகி: தனியே, என்ன அமுது, இந்த வெண்ணப்பிசைக்கு அதிக இடம் தந்தாய்... அது உன் திரத்தத்தை உறக்குமே...
மொரி: உட்பாசமே... என் காதலனுக்கு என்ன ஒதுகிறாய்...
தேவகி: உன் (முஞ்சி) வடிவழகையே ஒதுகிறேன்... போடி, லண்டன் முதேவி...

வெறிநடனம் புரிவதைத் தடுக்க மாட்டாரா...! அமுதம்... தெரியுமா செய்தி...! போர் முண்டதாம்...!

அமுதம்: தெரியுமா, தெரியுமா...! அமெரிக்கப்படைகளும் ரஷ்யப் படைகளும் மோதுகின்றன... கிழக்கு ஜெர்மனியும் மேற்கு ஜெர்மனியும் யுத்தக் குதாட்டத்திற்குப் பகை உட உருட்டிவிட்டன... மான்கோலி லிருந்து சென்றமாதம் போலீச் சந்திரன் பெரிய ராக்கெட்டுடன் பறந்து அமெரிக்காவை உடையப் படுத்திச் சென்றது; அதன் பிறகு, "லெப்கா" போன்ற பல காய்கள் ஏறிய, பல பெரியபோலீச் சந்திரன் பறந்து உலகிற்கு எச்சரிக்கை தந்தது... சென்ற வாரம், "ஜேடா" என்ற ஹீலியம் கதிர்வன், உலகைச் சுற்றுவந்தது... எல்கேயோ ஒரு துண்டு விழுந்ததாம்... மது நான் இன்னொரு குண்டு பறந்துவந்து சீலிபோர்லியாவில் வந்து விழ்ந்ததாம்... உடனே அமெரிக்க வேட்டையாண்கள் அணுகுண்டுகளையும் ஹைட்ரஜன் குண்டுகளையும் தாக்கிப்பறப்பட்டன. ரஷ்யப்பகுதிகளிலிருந்து ஒரு பரிமான குண்டு சடாரென்பபுறப்பட்டது. அது அமெரிக்காவைக் கலக்கிவிட்டது. மாண்கோலிக் ஒரு ரஷியமான கரங்கத்திலிருந்து விசையை அழகுக்கிறார்கள்... அது சடாரென்று துண்டு குண்டை 500 மைல் போய் விழும்படி செய்கிறது...

தேவகி: இந்த ஆச்சரியங்களை எல்லாம் பழங்கதைவாய்விட்டன. எல்லாம் கரே என்ற சொலைகாரக்குண்டு, ஆகை அப்பரிமாணக்குகிறது. உலகில், வாழ்வின நிலை என்ன...! உன்னமட்டில் மகிழ்ச்சி கொண்டு, ஊருக்கு உழைத்துழைத்துப் பலருக்கு நன்மையாக வாழ்ந்து செல்வவேண்டி; ஊற்றைப் போலவும் ஆற்றைப் போலவும் கடலைப்போலவும் கதிரைப் போலவும், மலைப்போலவும், வாழவேண்டும்...

அமுதன்: வேண்டும்... வேண்டும்... மீண்டும் வேண்டும்... உலகக் கோவிடுக்கு உன்னிப்பம் உண்டாகக்கூடத் தொண்டைச் செய்து வந்தோம், இப்போது என்னுடைய போலிகோலி இடக்கும் கொலைத்தொண்டில் விதி கம்மைப் புத்திவிட்டது... அணுசூதியை ஆக்கவேலைக்குப் பயன்படுத்தலாகாதா... பண்பாடு இல்லாத அரசர் டவ்டம், இரகசியில்லாத அரசியல் கூட்டம், வாழ்வுக் கலையை உதைத்துவிட்டது புத்தியிலாமல் போர்க்களத்தில் இரத்தச் சேற்றில் புரள்கிறது. தேவகி, இதோபார்...! உத்தரவு; நான் அணுதண்டு விமானத்தில் சென்று, குறிபார்த்துவிசையை அமுதக் வேண்டும்... துண்டு எங்கே விழுமோ, எத்தனை போர் இறப்பார்களோ, தெரியவில்லை... தேவகி, என்மனம் திடுக்கிடுகிறது... ஏன் இப்படி, வெண்ணைக் காரர்களுக்கு வெறி பிடிக்கிறிருக்கிறது... வெண்ணை முனைகள் இரகசம் கொதிக்கிறது; விஞ்ஞானத்தின் நரகத்தீ பற்றி எரிக்கிறது... அமைதியாக இந்தியாவில் ஆண்டவனைத் தொழுதென் டிருந்த நமக்கும், குண்டு வெறி பிடித்த விஞ்ஞானிகளால் இரத்தக் கதி வந்தது...! இன்னது அநமை காட்டைப் பார்ப்போம்... அல்லது போர் நரகத்தில் இறப்போடு, அறியேன்...! (வருதல், டிக்கடி)

டிக்கடி: அவசரம், அவசரம்...! அம்டன், அம்டன்... புறம்படு, புறப்படு ஏ. மைடல்... நீ பாரிஸுக்குப் பறக்கவேண்டும்; அக்கே உனக்கு ஹைட்ரஜன் சாலையில், வேலை யுள்ளது; ஏ அம்டன், நீ கோரக விமானப் படைத் தலைவனைப் பார்க்கவேண்டும்; அவர் உனக்குக் கட்டளையிறுவார்; அதன்படி கடல்... கவிக், கவிக்... விசைவு, விசைவு... மோட்டார் (8ம் பக்கம் பார்க்க)

"லைடன்" LEYDEN
தயாரிப்புகள்:-
● பெணியன்கள்
● ஸ்போட் சேட்டுகள்
● ரி சேட்டுகள்
● கால் மேசுகள்
(Nylon & Woolen)
லைடன் இன்டஸ்ரீஸ் லிமிடெட்
7, ஆஸ்பத்திரி வீதி :: :: யாழ்ப்பாணம்

நாயிறு கதை மலர்

தேசசையாகப் பத்திரிகையாகக் கண்ட அவனது கண்கள் அதிலேயே பதிந்து நின்றன. மின்னலாய் வெட்டி மறைபும் எண்ணங்களின் இயக்கத்தால் கண்ணின் அதை எடுத்தன. விழிகள் கடைசி பச்சுத்திலேயே வந்து தங்கி நின்றன. பார்த்துக்கொண்டே இருந்த விழிகளில் நீர் திரையிட்டது. கழுத்த அந்தப் பெரிய எழுத்துக்கள், கண்களில் மின்னும் கண்ணீரில் கலந்து உருவங்கொண்டு மங்கித் தோன்றியது.

அந்தக் கண்களில் நிறைந்த எழுத்துக்களில் அவனது இதயமே நின்றது. அவனது இதயமே மெல்லிய பூவியல் தாங்கக் கூடிய இடியா அது? விதிவின் கோரக் கரத்துள் அகப்பட்டு அழிந்துகொண்டிருக்கும் அவன் வாழ்வை உருக்கி தெரியாமல் அழித்துவிடும் செய்தியல்லவா அது? சிலந்திப்போல் போல் எல்லாவற்றையும் இழந்தும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த எதிர்க்காலத்தைப் பற்றிய அந்த மெல்லிய நம்பிக்கை இழையும் அறந்துவிட்டது.

வாழ்வின் வட்டத்துள் அப்பட்டு கலங்கி அழிந்துகொண்டிருக்கும் பிரேமா சிறிது நம்பிக்கையை மனதில் வளர்த்துக் கொண்டு, அதிலேயே இந்தனை காலமும் உலகத்தின் முகச் சுழிப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்த நம்பிக்கையையும் வாழ்வின் எதிர்க்காலத்தையும் பாதித்துவிட்டது அந்தச் செய்தி.

தன் வாழ்வின் நம்பிக்கை அந்த எழுத்துக்களில் உடைந்து சிதறிப்போவதை உணர்ந்து கொண்டே பிரேமா பத்திரிகையைய வெறுப்புடன் விசிடெறிந்தான். பத்திரிகையைத் தான் விசிறிந்துவிட்ட முடியும்; அந்த உண்மையை எறிந்துவிட்ட முடியுமா? அந்த எழுத்துக்களைக் கண்ணில் இருந்து அழிவிட்டாலும் அது கொடுத்த அதிர்ச்சியையும் அது அறிவித்துவிட்ட வாழ்வின் எதிர்க்கால முடிவையும் அவனால் செஞ்சிவிடுந்து அழிவிட்ட முடியவில்லை.

அவனது செஞ்சை வேதனை முடிக்கொண்டது. சொல்லில் அடங்காத துயரம் அவனை ஆட்டொண்டது. நடுக்கலில் அவனின் நடுவே அகப்பட்டவன், சிறு கட்டையைப் பற்றி அதையும் கைவிட்டுப் போனவனுடைய நிலையில் அவன் கலங்கினான்.

கண்ணீர் வடியும் கண்களுடன் தூரத்திலே மூலையில் கிடக்கும் அந்தப் பத்திரிகையைப் பார்த்தான். கண்ணில் வழிந்த வேதனை செஞ்சிலே சிரமபி நின்றது. சிதறிவிட்ட தன்னுடைய நம்பிக்கையை இவ்வெரு பெண்ணிற்கு அளித்திருக்கும் வாழ்வை நினைந்த போது மனதில் துன்பத்தை யும் மீறிப்பொரு சார்தம் நிலிக்கது.

பிரேமா கவருடன் சாய்ந்து கொண்டு அமர்ந்தான். முழங்காலில் முகம் புதைத்திருந்தது, அழகான அவளால் முடிந்தது. அன்பிற்காக ஏங்கிய போது ஆசைகூடிய மொழி செய்தவன் இவ்வெருத்தியுடன் தன்ப மாசு வாழ்வை ஆரம்பித்து விட்டான். அவனை அழவைத்த செய்தி அதுதான்.

அவனது செஞ்சத்தில் நிறைந்த வேதனையிடையேயும் ஒளிவாய் பூத்த நினைவுக் கலகலப்பு இதயத்திற்குச் சகம் கொடுத்தது. வாழ்வின்

வட்டுக்குள்ளும் வெளியேயும் மலிந்துவிட்ட அந்தச் சரகை அவனும் வாங்கிக் கொண்டான். ஆனால் அதன் தரத்தைப் பாராமல் வெளி மயக்கில் மயங்கிவிட்டான். அவ்வளவுதான்.

தன் மனம் காதல் வலியில் சிக்குமுன் அவன் தன்னுடைய வாழ்வை ஒருமுறை நன்றாகச் சிந்தித்துப்பார்த்தான். ஆனால் பிரேமாவின் மனதில் அது விடிவில்லாத வாழ்வாகவே தோன்றியது. ஆகவே அதற்கு அவன் ஓர் விடிவை ஏற்படுத்த முயன்றான்; விரும்பினான். அதற்குக் காதல்தான் கைகொடுத்தது.

இளமையிலேயே அன்னை மையும், தந்தையையும் இழந்துவிட்ட அவளுக்கு, வாழ்வில் பற்றிப் பட்டவதற்கு கொழுக்கொம்பாக இருந்தவர் தாய் மாகக் கணியம்சான். அவர் தங்கையின் மனைத் தன்பிள்ளையாக நினைத்துக் கொண்டார். அதனால் தான் அவரால் பிரேமாவை பட்டணம்வரை கல்விக்கத் தகுதி பெறவேண்டிய அளவிற்கு இருந்தது. அத்தடன் அவனிடம் இல்லாத அழகை அவன் பெயருடன் சேர்த்துக்கொண்ட சி. ஏ. என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் கொடுத்தன வாழ்விற்கு வேண்டிய அளவுக்கு வரும் வரம் ஆகியிருந்தமே. ஆகவே அவர் தன் மனைதை இழந்ததில் கியப்பிக்கான்.

அவன்—சியம்—சுறிய வார்த்தைகள் அவளுக்கு மயக்கத்தைக் கொடுக்காவிட்டாலும், மனதிற்கு ஆழத்தைக் கொடுத்தன. அவளை அன்பினால் பிணைக்கத்தான் அவன் முயன்றான். காதல் என்றால் அது வெற்றிபெறும், அதுவும் புனிதமான அன்பால் இணைந்த இரு உள்வாசிகள் நிச்சயம் அடைவது ஆனந்தமாகத்தான் இருக்குமென்று அவன் நினைத்திருந்தான்.

அவன்—சியம்—சுறிய வார்த்தைகள் அவளுக்கு மயக்கத்தைக் கொடுக்காவிட்டாலும், மனதிற்கு ஆழத்தைக் கொடுத்தன. அவளை அன்பினால் பிணைக்கத்தான் அவன் முயன்றான். காதல் என்றால் அது வெற்றிபெறும், அதுவும் புனிதமான அன்பால் இணைந்த இரு உள்வாசிகள் நிச்சயம் அடைவது ஆனந்தமாகத்தான் இருக்குமென்று அவன் நினைத்திருந்தான்.

என் சண்முகநாதன்

ஆனால் அடைந்தது—? ஒருநாள் அவனைக் கேட்டான். “என்னுடைய வாழ்வு உங்க ளிடம் தான். ஆரம்பமாகுமென்று நான் நினைக்கவே யில்லை... என்கிறீர்களே வந்தேன்... இங்கே உங்களைச் சந்திப்பதற்கு வந்தேன்... என்மனம்...”

அவன் கூறிவிட்டு அவனைப் பார்த்தபோது, அவன் ஏதோ ஆழ்ந்து படிப்பதைப்போன்று புத்தகத்தைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். பிரேமா அவனை தழுவிய மனமும் புன்னகைகளைக் குட்டி விழிகளுடன் அவனெதிரிலேசேர்த்திருந்தான். ஆனந்தம் மனமும் அவனது கண்களைக் கண்டபோது, அவனை மறியாமலேயே அவனிடத்தில் அரும்பாக மலர்ந்தது சிரிப்பு.

சியம் கண்ணின் ஒரு நிலிப்படுத்தி அவனைப் பார்த்துப் போது உண்மையிலேயே அவன் அதில் அடிமையாகிக் கட்டுப்பட்டு விடுவான். அந்த நேரத்தில் அவன் அவனது நிலைத்த விழிகளுள் மின்னும் உருவட்டத்துள் ஏதோ ஒன்று

தன்னை அடிமைப் படுத்துவதையும் உணர்ந்துதான் இருந்தான். அந்த உணர்வானது அவனது உள்ளத்தின் கோடிவரை சென்ற திரும்பும்.

“நீ சொன்னாயே என்கிறீர்களே வந்தாய் என்று, அதைத் தான் விதி என்பது... நானும் எங்கோ இருந்து வந்தேன்... நமக்குள் உறவேது... ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுமே அடிமைப்பட்டு விட்டோமே... அதைத்தான் அன்பு காதல் என்பது...”

பிரேமாவிற்கு அதைக்கேட்ட இன்பமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் வெறும்பேச்சாலேயே வாழ்ந்துவிட முடியாதென்பதை உணர்ந்தவளாகையால் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசுசெடுத்தான்.

“நமது அன்பு உண்மையாக இருந்தால்... நிச்சயம் கணவன் மனைவியாக வாழ்வோம்...”

அவனைப் பார்த்தபோது அவன் முகம் சட்டென்று சருக்கி மலர்ந்தது. அவன் கண்ணுவிட்டானோ என்ற தயக்கக்கால அங்கைக் குழைந்து பேசினான். அருகே வந்து அவனுடைய கூர்வில் வருடிய படியே சொன்னான்:

“பிரேமா, நிச்சயம் நாம் ஒன்றுபடுவோம்... உலகத்தில் உண்மையான எதுவுமே தோல்வியடைந்தது கிடையாது. என்னைப் பொறுத்தவரை உனக்குக் வேலையே வேண்டாம்—ஆனால் உன் குடும்பத்தாரைச் சரிப்படுத்த வேண்டியது...”

அவன் கூறி முடிக்கு முன்னரே அவன் எழுந்து அவன் கேட்டதைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னான்: “அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்...”

அன்று அவன் செஞ்சத்தில் புதிதாக ஒரு கோட்டை எழுந்தது.

3

அவன் சிவத்திடம் தனது குடும்பத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னான். ஆனால் அவன் கவலை முழுதும் தனது குடும்பத்தைப் பற்றித்தான் வார்த்தைகளால் செல்வது கலப்படம்; ஆனால் செவிலி எத்தனை கடுமையானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

என் சண்முகநாதன்

அவனது ஆசைக்கிடையே மணியம் சறுக்கே தடையாக நின்றார். பிள்ளையிலாத அவர் அவனைத் தான் தன் பிள்ளையாக நினைத்து வளர்த்தார். பாசத்தால் நிறைந்திருந்த அவரது உள்ளம் அவனது வாழ்வை அக்கிரமிக் கமறுத்தது. அவன் வாழவேண்டும்; கண்ணுக் கவழவேண்டும். சகல செயல்களையும் கண்ணுடன் அருமையான கணவனுடன்... தன் கண்ணிறைய... மனம் குளிர்... அவன் வாழவேண்டும். அதனைப் பார்த்துத்தான் பெருமைப்படவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார்.

அவனைச் சற்றி தன் ஆசை எண்ணங்களால், உன்னததால் அவர் கட்டிய ரேட்டைகள் பூலு. அந்தக் கோட்டைகள், ஆசைக் கணவுகள் எல்லாம், உண்மையிலேயே கணவாக முடிந்து விடுமென்று அவர் நினைக்கவேயில்லை. நினைத்தது நடக்கவேண்டி; நினைக்காதது தான் நடந்தது.

அந்தச் செய்தியை அவன் வாயாலேயே கேட்டபோழுது அவர் நிலைகலங்கி விட்டார். அவர் எதிர்பாராதது எதிர்க்கொள்ள வந்தபோது தயக்கவே செய்தார். அவன் கூறிய

செய்தி அவர் செஞ்சை அடைக்கச் செய்தது. தன் நிலையைச் சமாளித்துக்கொண்டார். கண்ணில் முட்டிவரும் கண்ணீரைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டார்.

“பிரேமா, நீ என்ன சொல்கிறாய்... வாழ்க்கை நீ நினைக்கிற மாதிரி சேசானந்தன்... அது ஆயிரங்காலத்துப்பயிர்... உலகத்தில் உனக்கு அனுபவம் போதாது. அதைத்தீர்மானிக்க வேண்டியது நான்...”

சற்றுக் கோபமாகவேதான் கூறினார். பிரேமா கதவடியில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் மனதில் ஆத்திரமோ, கோபமோ இல்லை. அமைதியாகவே நின்றான்.

தந்தையின் ஸ்தானத்தில் அவரை நிறுத்திவைத்துப் பார்த்தபோது அவன் மனம் வருத்தப்படவில்லை. உலகத்தின் நிலையில் அவர் அப்படித்தான் பேசுவார் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். வாழ்வில் இந்தனை காலமும் வளர்த்து, படிப்பித்து முன்னேற்றிவைத்தவர் பேசக்கூடாதா...? ஆகவே அவன் அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

“மாமா... நீங்க சொன்னீங்களை... ஆயிரம் காலத்துப்பயிர் என்று. ஆனால் அதில் உங்களுக்கு கிறுக்கிற அக்கறையை விட அதில் அடியெடுத்து வைக்கப் போகிற எனக்கிறுக்காதா... மாமா... உலகத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்... என வாழ்வையும், நிலையையும் கூட அறிந்திருக்கிறேன். அந்தக் கணவுக்குப் படிப்பிச்சிருக்கிறீங்க...”

பிரேமா கூறியதைக்கேட்ட மணியத்தின் கண்களில் வேதனையோடு கூடிய ஒர்பாசம் ஒளிவிட்டது. அதோடு செஞ்சத்தில் அவனது வார்த்தைகளால் ஒருவித பெருமையும் ஏற்படாததால் செய்தது அவன் கூறிய வாழ்வின் அனுபவத்தியான பேச்சு அவருடைய சிவிரக்கச் செய்தது.

“என்னதான் அறிவிருந்தாலும்... கணவானத்தைப் பொறுத்தனவில் அறிவுபோதாது. உன்னுடைய வாழ்வும் இங்குள்ள சில பிள்ளைகளுடையதைப் போலக் கெட்டுச் சீரழிந்துபோகக் கூடாது...”

கூறும் போதே அவர் செஞ்சத்தில், கடிதம் எழுதி—அதனால் இவற்றை வாழ்வித்து சிறகும்—சிறியின் பரிநாபக்கோலம் தோன்றியது. அந்த நிலை அவரின் பிரேமாவை ஒரு ஏற்படவே கூடாது. அவர்கட்டிய ஆசைக் கணவுகளைகொண்ட கோட்டைகள் அழிந்துபோகக்கூடாது.

இத்தனை நேரமும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரேமாவின் கண்களில் கண்ணீர் தளிர்த்தது. கண்களில் கண்ணுடன் அவரைப்பார்த்த போது, அவர் கலங்கிப் போய்விட்டார். பிரேமா அழுகிறான். அவன் வாழ்வு அழமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே இத்தனை யும் கூறினார்... அவன் ஏன் அழவேண்டும்...?

“பிரேமா ஏன் அழுகிறாய்...? வாழவேண்டியவன் நீ... உனக்குத் தரக்கூடிய எதையும் கெடாமல்ட்டேன். ஆனால் வாழ்விக்க வேண்டியது என் பொறு பிள்ளையா...? உனக்கு விருப்பமெண்டால் அவரையே கட்டிக்க... புதிதாக வந்தபந்தத்தில் இத்தக்கிழவனைமறந்து விடக்கூடாது...”

துளித்த கண்ணீர் கரத்தடைத்துக் கொண்டார். அதனைக் கண்ட பிரேமாவின் உள் எந்தை ஏதோ செய்தது... தனக்காக வாழ்ந்த ஒருவர அழும்போது எப்படி அவ

னால் இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்? செஞ்சில் வேதனையுடன் மகிழவும் சூழும் பித்தம் பிபுது.

ஒடிவந்த பிரேமா அனைத்துக் கொண்டபோது, அவர் தன் நிழலில் வளர்ந்த அவனை அனைத்துக்கொண்டார். அவன் அவரின் நிழலில் அமைதியாகக் கண்ணீர் வடித்தான்.

— 4 —
அன்று பிரேமா நடக்கவே யில்லை; துள்ளித் தாவித்திரிந்தான். இதயம் இசைத்தகீதம் வாயில் வார்த்தை வடிவம் பெருமல் ஒலிவடிவாய் ரீங்காரமிட்டது. அவன் வாழ்விலே ஒரு பொன்னான். இத்தனை காலமும் தவித்த இதயம் நிரந்தரம் சாந்தியடையும் திருநாள் அவன் வாழ்வு இன்றான் முகையழித்து மறைப்போகிறது. இன்பமும் தன்பமும் சூழ்ந்த இவ்வை வாழ்வில் அடியெடுத்து வைக்கப்போகிறான். அது அவன் நினைத்த மாதிரி மலர்ச்சேரலையாக இருக்குமா...?

அவனை வாழ்த்த அடுத்த விட்டார் கூட வரவில்லை. மணியம் மட்டும் தான் இருந்தார். உலகத்தைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவேயில்லை. எத்தனை பழினை அவன் மீது கமத்திப்பழிக்கது. ஆனால் அவன் தன் நினைந்து நடந்தான். இத்தனைக்கும் முலகாரணமான அவன் காதல் முழுமைமறைப்போகிறது...

விடிந்ததிலிருந்து அவன் எல்லாக் காரியங்களையும் கருவரப்பாய்க் கவனித்தான். இன்னும் சில மணிநேரம் தான் இத்தனை விட்டில் இருப்பான்; ஆகவே அந்தப் பொழுதுக்குள் அந்த

வாழ்வு

விட்டில் தனக்குள்ளே உரிமையை சிவிரட்டுபவன்போல் ஒடி ஒடித்திரிந்தான். மணியம் மட்டும் ஒதுங்கிவிட்டார். அவர் அந்த ஊருக்குள் எப்படிக்கலை நிரிந்து நடந்தார். இன்று அந்தத் தலை தாழ்ந்துவிட்டது.

கால மணி பத்து மட்டில் சிவம் ஒருவாகக் கூறி இருந்தான். சரியாக வந்தான். அவனுடன் சேகோதரியும் கூடவந்திருந்தான். மணியம் தலை குனிந்தே இருந்தார். அவனைச் சரியாகக் கூடப்பார்க்கவில்லை. அவர் ஏன் மார்க்கவேண்டும்...? அண்ணல் குனிந்த தலைமாளம்— இனி நிரிவா போகிறது...?

பிரேமா ஒடிக்க குனிவிக்கள் ஒளித்துக் கொண்டான். இத்தனை காலமும் இல்லாத நாணம் அன்று அவளுக்கு வந்துவிட்டது. பிரேமாவைப் பொறுத்தமட்டில் அன்று அது திருமணநாள். ஆனால் அவனுக்கு எப்படியோ யாரறிவார்...?

அவனுடன் வந்தவன் மணியத்துடன் எல்லாவற்றையுமே பேசி முடித்துக் கொண்டான். நமது முகத்தில் வாழ்க்கைக்கு இரண்டு இதயங்களின் சம்மதம் மட்டுமல்லாது, இன்னும் எத்தனை யாசம்மதமும் தேவையாய் இருக்கிறது.

துருதுருத்த பார்வையுடன் சிவம் தன் நிலையில் இருந்தான். அவனுடைய கண்கள் இத்தப்பேச்சுக்களில் நடுபுறமாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய பார்வை மறைமுடித்த கப்பால் மக்கிய ஒளியைத் தேடுவது போல், யானில் நிலைத்திருந்தது. அவனின் அந்த நிலையைச் சண்ட பிரேமா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். மனதில் கணவுகளுக்கு வானத்தில் உருத்தேடுக்குளே என நினைந்த போதே அவன் மனதில் நாணம் மெல்லத்திரை விடித்தது.

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

கார்த்திகைச் செங்காந்தம்

சிறுகதை (8ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மணியம் மெல்லப் பிரேமாவை அழைத்தார். அவனுடன் கூட வந்தவள் அவளை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள். பிரேமாவை தயக்கத்துடன் நடந்தவந்தாள். அவள் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் வாழ்வில் இன்பமானவழியை காட்டாது என்பது மணியத்திற்குத் தெரியும். எவ்வளவு அருமை-இன்பமான-பகையைக் காட்டவேண்டுமென்று மனதுள் பிரார்த்தித்தார்.

அவளுடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு மணியம், ஏனோ அவைகள் நடுக்கின. நான்கு கண்களும் கலங்கிக் கொண்டிருந்தது. இத்தனை காலமும் அந்த இரு உணர்வுகளையும் பிணைத்திருந்த பாசமென்றும் மெல்லிய இழை அறுந்து போவதை அந்த ராஜா இதுமும் அறிந்தனவா?

மணியம் தன்னைச் சமாளித்த சகொண்டு, அவளுடைய கைகளையும் பற்றி அங்கநான்கு கரங்களையு பிணைத்தார் அந்தப் பரிசைப் வாழ்வு முழுமும் கொடா வேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தார் அந்தக் கண்களில் அவளுடைய கண்களிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக்கண்ணீர் விழுந்தது. அது ஆனந்தக் கண்ணீராய் இருக்கவேண்டுமென்று மனதுள் வாழ்த்தினார்.

அத்துடன் அவளது திருமணம் முடிந்துவிட்டது. வாழ்வு ஆரம்பமாகிவிட்டது. பயணம் தொடங்கிவிட்டது. அந்தத் திருமணத்திற்கு மேலும் இல்லை; மங்கல வாழ்த்தியும் முழுக்கவில்லை; தாலியில்லை; வழித்துறந்து ஆட்கள்கூட இல்லை. ஆனால் அவளுடைய மனதுள் எல்லாம் நடந்தன கேட்கவேண்டி குரல்கள் தன்னை வாழ்த்துவதாக உணர்ந்தாள். அதற்குச்சாட்சி நான்கு உணர்வுகளும் எட்டுக் கண்ணீர்தான்.

அவள் போகவேண்டிய நேரம் வந்தது. அவர் இரண்டு அறிந்து கொண்டபோது மனதுள் மெனமெனக் கண்ணீர் வடிந்தார். சிவம் எழுந்தவிட்டான். கூட வந்தவள் பிரேமாவைத் துரிதப்படுத்தினாள். பிரேமாமான் முன் வந்து நின்றான். அவன் முகம் வாடிபுரிக் கிறது. அவருக்கு அந்த வாடிய முகத்தை மலர்ச் செய்ய வழி தெரியவில்லை. அமைதியாகச் சிறிது நேரம் பார்த்தார். அந்தப்பார்வையில் ஏதோ படர்ந்திருந்தது. அதை இனங்கண்டு கொள்ள அவன் முடியவில்லை. இரு வருடைய மனமுமே கலங்கிக் குழம்பிக் கிடக்கும்போது பேசுவதற்கு வாய்தகவன் வரவில்லை.

அவர் அமைதியாகச் சொன்னார். "போய்வாம்பா..." குரல் அடைத்துக் கொண்டது. பிரேமாவின் முன்னால் போக பின்னால் நடந்தான். அங்குடைய கைகளைப் பின்பற்றி அவன் நடந்தான். சோர்ந்து தளர்ந்து போய் அவர் தன்னுடைய இதயம் தூர்விலகிப் போவதை உணர்ந்து செயல்படுக கண்ணீர் வழிய நிற்கினார். அவரையும் அறியாமல் கைகளிரண்டும் மேலே உயர்ந்து அவர்களை வாழ்த்தியது.

பிரேமாவை மட்டும்தான் சென்ற ஒருகணம் திருப்பிப் பார்த்தான். அவர் உயர்த்திய கைகளும் கண்ணீர் வழியும் கண்ணாமாசு நடைப்பிணமாக நின்றார் அவர் வாழ்ந்த பற்றுக்குப் பறிந்துபோகிறது. அந்தக்காட்சியை அதிகநேரம் காண்க்கியாத வன்போல திரும்பி நடந்தான்.

இந்தக் காட்சியைக் காண எத்தனையோ முகங்கள் தங்கள் இரண்டுக்களை நான்காக்கிக் கொண்டு காத்திருந்து, கண்டு திருப்தியுற்றன.

முட்டம்போட்டிருந்த வானம் திகழ்ந்து ஒளி பெற்றது. சூரியன் தோன்றி ஒளிபாய்ச்சினான்.

ஆனால் அவருடைய உள் எம் மழைமேகம் போல் இருள் அடைந்தது வானமாகி மழை போல் கண்ணீர் வடிந்தார்.

பிரேமாவே மூலக் குழந்தை நானே தரும்பி வந்தான் கணியா. ஆனந்த மலரும் விழிப்புடன் சென்றவன், கலங்கிய கண்களுடன் வந்தான். மலர் முகமும், இதயமும் கூப்பிச்சோம்பி இருந்தது. மணியம் இதனை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இது ஒரு பேரிடியாகவே அவர் தலையில் மட்டுமல்ல - உள்ளத்திலும் - விழுக்கும். அதிலிருந்து மீள அவருக்கு அதிர்ச்சியைத் தேவைப்பட்டது.

தனித்துவந்த அவளுக்கு அவருடைய உள்ளம் தான் அன்புக்கிணை பரப்பி ஆரவ ரிழங்கொடுத்தது.

5

மணியம் ஒளியாய் பூக்க நிலங்களில் நிலை மறந்திருந்த பிரேமாவை தன்னிலையடைந்த போது, கண்களில் அந்தப் பத்திரிகைகள் முசலிப் பட்டது. அதனை வெறுப்புடன் பார்த்தான் அந்தவெறுப்பிடையேயும் ஏதோ ஒன்ற மனதில் கருணையாய்ச் சூர்ந்தது.

எழுந்து சென்று அந்தப் பத்திரிகையை எடுத்தான். அந்தத் திருமணச் செய்தியைப் பார்த்தபோது, கண்கள் கலங்கினாலும் மனம் மட்டும்தான் சாந்தி பெற்று வேச கிபது அவர்களுடைய திருமணத்திற்கு இது பத்திரிகை சாட்சியாய் இருக்கிறது. தன்னுடைய மனத்திற்கு எது சாட்சி எனும் கேள்வி மனதில் எழுந்தது அவளுடைய உள்ளத்தைத் தவிர உலகத்தின் சொல்லவேறு எதுவுமே இல்லை.

அப்போது மணியத்தார் வந்தார். அவன் கையிலிருந்து பத்திரிகையைப் பார்த்தவுடன் விஷயத்தை அவனும் அறிந்த விட்டான் என்பதை உணர்ந்து, அவனின் அந்த நிலக்காக வேதனைப்பட்டார்.

அவரைக் கண்டவுடன் அவனின் இதயம் பொங்கிக் குமுறியது. வெடித்துவரும் அழகையை அடக்க முடியாமல் கேட்கவேண்டி கதறி அழுகார் மணியம் ஆரவரவுடன் அணைத்துக் கொண்டார். அவரின் அணைப்பு அவளுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

"மாமா, என் வாழ்வு முடிந்து விட்டதே... என் நம்பிக்கை பெய்யாக்கிவிட்டதே மாமா..."

"ஆமாம்மா... அவன் ஆன் எத்தனை முறையும் வாழலாம். ஆனால் நீ ஒருபெண். ஒருமுறை தான் வாழ்வ வரும்... அது முடிந்து விட்டதேயம்மா..."

அவர் விக்கி விக்கிக் குழந்தைபோல் அழுகார். அவரும் அழுதான். அதுதான் முடிந்து விட்ட வாழ்வு மீண்டும் வரவா போகிறது!

(யாவும சற்பனை)

நாதசுர மேதை ராஜரத்தினம்பிள்ளை

என். கே. பத்மநாதன்

நாதசுர மேதை திரு. டி. என். ராஜரத்தினம்பிள்ளை மறைந்து நேற்றுடன் எட்டு வருடங்களாகிவிட்டன. அவரை நினைவு கூருமுகமாக சுழத்தின் பிரபல நாதசுரவித்துவான் எழுதியுள்ள இக்கட்டுரையை இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள உத்தமசூராவட்டம் கர்நாடக சங்கீதத்திற்கு பெயர்பெற்றது சந்திரசேனரத்தினம் காவிரித் தண்ணீர்பட்டால் நல்ல சங்கீதம் வளரும் என்றும் உண்மையைச் சங்கீதமும் நூத்தியும் இங்கு அவதரித்ததன் மூலம் உரைக்குணர்த்தினார். கந்தசபையிலே தான் உண்மையான கர்நாடக சங்கீதம் உயர்ந்த ஸ்தானத்தைப் பெற்று வளர்ந்தது என்பதற்கு அங்கு தோன்றிய சங்கீத மேதை ரத்தினமே சான்றாக் குறிப்பிடலாம்.

வாழ்ந்தவர்களில் ராஜரத்தினம்பிள்ளை அனைவராலும் போற்றிப் புகழப்படுபவரில் ஒருவராக அவரின் திருவாவடுதறை திரு. டி. என். ராஜரத்தினம்பிள்ளையினால் பெருமைபெற்றது. நாதசுரத்தலை பெருமை பெற்றவர்கள் பலர் இருக்க தலை நாதசுரம் பெருமை அடைந்தது என அனைவரும் உணர் இயைச்சுமையாக விளங்கியவர் அவர். திரு ராஜரத்தினம்பிள்ளையின் நாதசுர இசையைக் கேட்டவர்கள் கண்ணை மறந்திருப்பர்; இசையின் கதிரெழும்பு திணர்ந்து ஆரவரந்து நகை இசை நுணுக்கங்களைப் பெறவர். இவ்வகையில் சங்கீதத் திறையில் பண்டித. பாமர ரசிகர்களான இருபகுதியினரையும் மெய்மறந்த ஒன்றாக நிலையை உண்டாக்கிய பெருமையும் அவரையே சார்ந்தது.

இசைநுணுக்கங்களை முறையான படத்திட்டங்களில் சினைஞ்சிறு வயதிலே கற்று

இ. பொழுது திரைப்படிகிறது ராஜா சினிமா (சினிபூம்) எம். ஜி. ஆர் - சரோஜ தேவ் நடிகை

தாய் சொல்லித் தட்டிதே

யூம்முகேகரா (யாழ்ப்பாணம்) போல் 488 சிவாஜி-மாதுரிதேவி நடிகை மணிதனும் மிருகமும்

REGAL - JAFFNA NOW SHOWING BOB HOPE ANITA ERBERG IN PARIS HOLIDAY (Technirama - Technicolor)

விஞ்ஞானக் கூத்து (7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி) தயாராயிருக்கிறது... வா!

அமுதன்: (பாடுகிணம்): பல்லவி: அஞ்ஞானி கையிலே ஸ்ரீராமம் சித்தியே, அல்லலு படுகுறையே- அல்லலுபடலாமோ!...

அதுபக்கலை மெய்ஞ்சால் சந்தியால் வெள்ளையர் நாடு விழிப்புற்று எழுவ தண்டோ!...

சரணம் தெய்வத்தை நெஞ்சிலும் சைவத்தை வாழ்விலும் சேவைகையக் கையினிலும்-வைத்தே உய்விக்கும் உணமைகள் ஒங்கி உலகெலாம் ஒற்றமையாவதென்றே?... "உம்... கடவுளே!... (செக்கிணம்) (தொடரும்)

2-வது மகத்தான வாரம்! சிங்கலி பிவானா விஜயா (கொழும்பு) (வெள்ளவதனை) (மட்டக்களப்பு) வெலிங்டன் விஜிதா (யாழ்ப்பாணம்) (அடல்) தீந்தமிழால் இறைவனைப் பாடி, தெவிட்டாக பக்தியை முட்டி, தெய்வத்தின் நிலை - டைந்து தமிழர் உள்ளத்தில் வாரும் - பட்டினத்தார்

பிரபல பின்னணி பாடகர் டி. எம். செளந்தரராஜன் எம். ஆர். ராதா ஜெயினி சந்திரா எஸ். ராமராவ் எஸ். டி. சுப்புலக்ஷ்மி எஸ். ஆர். ஜானக் நடிகை

பட்டினத்தார் சங்கீதம்: ஜி. ராமநாதன் - டைரக்டர்: வி. சி. ரெட்டி

பிளாஸா தேயிலை
பாவிப்பாளர் குக்கு!
ரூபா 15,000
(283 பரிசுகள் காத்திருக்கின்றன)
போட்டியில் பங்குபெற இன்றே முந்தங்கள். விபரங்களுக்கு உங்கள் வியாபாரிகளைக் கேளுங்கள்.
பிளாஸா தேயிலை விவியில் மலிவானது, தாத்திலும் குணத்திலும் உயர்வானது, தேயிலை தரம் உருசுபார்க்கும் நீயுனர்களால் பரிசோத்தி அடைக்கப்பட்டது. இன்றே வாங்கிப் பகுதி ஆனந்தமடைபுகங்கள்.

வரி விளம்பரம்

விற்பனைக்கு
உயர்ந்த ரகங்கள்-கண்கவர் டிசைன்களில் டக்கா, பிரென்சு இன்னும் பல தனுகளில் கைதறிச் சேலை-என்கற்கப்படும் செவ்வ துண்டுகளில், 32, கொழும்புத்தலை நோட்ட, கண்டி ரூபிள் 1182

தொய்வு, நீரிழை

குணப்படுத்த உதவ்வாதம், மந்திரிமார், அரசியல் பிரமுகர்கள் எம்மிடம் சிக்கிசை பெற்ற விபரங்கள் அடங்கிய சுற்றலோக இதழம். தொய்வுக்கு 10 நாள் மருந்து 12/50. நீரிழைக்கு 10 நாள் மருந்து 10/50. வைத்தியர் பரிபூரணத்தீர் கையாடலின்மையார்கோவிடி-யாழ்ப்பாணம்.

தேவை

எமது தய ரிப்புகளை சைக்கிள்கொண்டு சென்று விற்களை செய்வதற்கு ஆ கள் தேவை. தேவன் (ராஜா னரேஸ் அருளமை) யாழ்ப்பாணம். 1312

கார் விற்பனை

EN 8000 தொடர்பிலக்க முன் மொறிக்கமணர் விற்களைகண்டு ஐந்து ரயர், பற்றி பெலிந்து அபகோலிள்ளி எல்லம் புசியவை (Show room condition) க்கொசை: 91 பெரியலதெரு, யாழ்ப்பாணம். 1311

புத்திரபாக்கியம்

பெண்களில் மகடு கிடை யாது. புத்திரபாக்கியம் இல் லையே என்ற கரு இனி கேண்டாம். நூற்றுக்கணக்கா கோ என்னிடம் மருந்து சாப் பிட்டு பிள்ளையும் பெற்றிருக்கி ருக்கள். பொ. செல்லையா, ஆயுதே தவைத்தியர், கந்தர் மடம், யாழ்ப்பாணம். 1176

பட்டினத்தார்

